THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1017 Dunham Street, S. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 20 JULY 15, 1930 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

FOREKNOWN IN LOVE

> For whom He did foreknow he also did predestinate to be conformed to the image of his Son, that he might be the firstborn among many brethren. Moreover whom he did predestinate them he also called, and whom he called them he also justified, and whom he justified them he also glorified.
>
> Rom. 8:29, 30.

O, depth of riches!

And blessedness of the assurance; whom he did foreknow . . . them he also glorified!

For, do not ignore the fact, the text adduces a reason and a firm ground for what was expressed in the preceding: we know, that all things work together for good to them that love God, whom He called according to His purpose!

Such is the assurance of them that love God.

And the reason, the indubitable ground of this unspeakably blessed assurance is; for whom he did foreknow . . . . them he also glorified! The end is certain. And the end is a great good, glory everlasting. And because the end is firmly determined, all things that still intervene between them that love God and that glorious end must work together for good, that is for the realization of that ultimate glory God has prepared for them that love Him.

And the end is sure, because the beginning is unchangeably certain. For the final glory and all that must lead to it was determined by the eternal predestinating purposes of the Triune Jehovah. And these predestinating purposes have their deepest source in His eternal foreknowledge. Whom he did foreknow, he also did predestinate . . . .

Farther you cannot go back; more deeply you cannot penetrate into the divine mystery of salvation; for a profounder source you may not search. The eternal foreknowledge of the Most High is the fountain of your salvation!

But then you must not misinterpret this divine foreknowledge!

Never identify the knowledge of the Eternal with the reflected knowledge of mere man. Attempt not vainly to deprive this foreknowledge of the Most High of the glory of its divine character. Read not, as many despoilers of Scripture would, that God predestinated those of whom He knew before that they would be willing to believe in Jesus Christ, willing to accept Him, willing to walk in His ways, willing to fight the good fight even unto the end. For, then you would dethrone the Most High and enthrone mere, sinful man; then, indeed, you may still retain the mere term predestination, but it has been made void of any real significance; then, forsooth, God predestinated but His predestinating purpose was predetermined by the will of man. Then you put God in subjection under man. And then, to be sure, all certainty and assurance that all things will work together for good to them that love God, to you and to me, has been deprived of its firm foundation, for all things are contingent upon the changeable will of man!

The foreknowledge of God is eternally first!

It is before all things and causative of all things. We know things after they exist, God knows all things before they have any being; we know things because they are, God knows things that they may be; our knowledge is determined by the things we perceive, God's knowledge determines that things shall be and how they shall be. The foreknowledge of God is in the most absolute sense of the word independent and sovereign; it is all original conception, not perception. As the conception of the artist is before the work of art, determines it, so the foreknowledge of God is causally before all things that are and become. For the Most High is self-existent and independent in all the works of His hand; sovereignly independent, too, in His divine foreknowledge; it is determined by nothing outside of Himself; it determines all! And thus God foreknew His people, them that love Him, those whom He predestinated to be made like unto the image of His Son. He did not perceive them before they

were, but He conceived them that they might be . . . .

But there is more . . . .

For, this eternal, divine, causative foreknowledge of God, is also the knowledge of love.

It is not simply a cold conception of His divine mind, but it is a knowledge that is suffused with the warmth of eternal love. It is not a mere eternal thought of the divine mind, it is the full, infinitely profound throb of the divine heart. It is the knowledge of fellowship, of most intimate communion, of covenant-friendship . . . .

Thus God foreknew His people!

Sovereignly He conceived of them, engraved them in both the palms of His hands.

And that sovereignly conceived people He loved. Loved for His own name's sake. Loved, because they were a revelation of His own glories and eternally proclaimed His own virtues.

He foreknew them with an eternal and unchangeable knowledge of love.

And this foreknowledge is the deepest source of all they are.

Of the certainty of their salvation.

Blessed assurance!

Whom he did foreknow . . . .

No, He did not merely know something about them; He knew *them.*

And this knowledge of them, this eternal knowledge of love in the Most High, was in Him the deep motive for the predestinating purpose whereunto He ordained them.

For, whom He did foreknow, them He also did predestinate to be conformed according to the image of His Son! He did not simply choose them, distinguish them, set them apart, call them by name. But He ordained them to become partakers of a very definite and exalted glory.

Surely, election is also the particular and individual calling by name, in the eternal counsel of the Almighty, of every one of His children. It is the writing down in the book of life the names of all His people, with sovereign determination, as citizens of the Kingdom of heaven. But here attention is called, not to the persons, that are chosen, but to the glory unto which they are elected; not to the blessed objects and participants in this gracious distinction, but to the end unto which the Most High chose them. He pre-ordained them. And the end, unto which they were ordained, is nothing less than conformation unto the image of God's own Son, that He might be the firstborn among many brethren!

No, the purpose of this glorious and blessed predestination is not in them, must not be sought in the many children, but in the eternal Son of God, the only Begotten of the Father, and through Him in the eternal glorification of the Triune God, of the Father Himself. For the Son is the only begotten of the Father, the effulgence of His glory, the express image of His Being, His Face, the eternal, infinite Word. All the fulness of the divine glory dwells in Him, is revealed in Him, beams forth through Him. In Him the Father beholds His own infinite glory with eternal love. And it was the Father's purpose to reveal that glory of His Son, His own glory, even outside of His own infinite Being. He purposed to glorify Himself by revealing His Son. And it was His will to reveal His Son by making Him, from eternity to eternity the only Begotten, also the First Born among many brethren. The glory of the only Begotten must be reflected in the glory of the First Born, Immanuel, the Lord Jesus Christ. And the glory of that First Born must be reflected, multiplied in the glory of thousands and millions of brethren that are born after Him and through Him. That thus the glory of the Triune Jehovah may be mirrored in the First Born, and in the innumerable faces of the brethren God hath given Him . . . .

The glory of Jehovah, revealed in the Face of the First Born and His glorified throng of brethren!

That is the purpose!

The Son must be the First Born. He must come in the flesh, unite Himself with them, become one with them in nature, pave the way for them into eternal glory, break through the womb of things earthy and sinful and corrupt, be exalted into heavenly perfection, become the first heir of all things, partaker, also in His adopted human nature of the glory of the divine nature. And when His brethren are like unto Him, He must eternally be the Chief among the brethren, ruling among them as First Born, robed in royal majesty and clothed with power, and blessing them as their everlasting High Priest with blessings of God's covenant and friendship.

And they, the predestinated brethren whom the Father gave Him, must be conformed according to that image of the Son!

Such is the end of God's predestinating purpose concerning them.

Made like unto the Son of God!

No, indeed, not that they should become divine in essence and nature was God's purpose.

That is forevermore impossible. For God is One and there is no God beside Him. He cannot give His glory to another. He cannot impart His Being to the creature. And even when all the brethren shall be perfectly conformed according to the image of His Son, there will still be an infinite chasm between the Being of the Infinite and the finite beings of the brethren of the First Born Son of God. Their glory will never be original. All their beauty will never be independent. Eternally it will be a reflection of the glory of God, through the glory of the First Born Son whose brethren they are.

Yet, though there will never be identity in essence, there will be affinity of life and likeness of form.

Even as in the glorified human nature of the First Born there is the highest possible likeness with God, the most intimate relation and fellowship between that nature and the divine, so that the Person of the eternal Son of God lives, thinks, wills, feels also in human nature and causes the divine life to vibrate in that glorified human nature, so that likeness, relation and fellowship with the Son of God shall also be imparted to the brethren and the eternal covenant-like of the Most High shall vibrate also in the heart of the children God hath given to the First Born Son!

Such is the glory unto which they are pre-ordained by the Father!

To be conformed according to the image of His Son!

And that end is certain!

It is fixed by the predestinating purpose of Him, who never changes, with Whom there is na variableness nor shadow of turning!

For whom He did foreknow, he also did predestinate!

Glorious mystery of salvation!

O, blessed counsel of the Most High!

Its fountain in the eternal and sovereign foreknowledge of infinite love!

Its end in the glory of many brethren, whose blessed distinction it is, that they be conformed according to the image of the Son of God!

And all the way provided for and divinely determined in infinite wisdom. For whom He did foreknow and predestinate unto that glorious end, them He also called, justified, glorified . . . .

The apostle is not speaking here of what is realized in time.

The words might leave that impression. For He writes in terms of the past: God *hath* called them, *hath* justified them, He *hath* glorified them. It appears all accomplished, finished, perfected.

Yet, it is of eternity, not of time, of the counsel of God, not of its realization in us, that the apostle is speaking. And well may he speak thus. Not only because the counsel of God is certain of fulfilment, so that, when the Almighty determines anything it is the same as if it were all accomplished; but still more so because the thoughts of God's heart and mind are the ultimate reality of all things. With God the calling and justification and glorification of the brethren of the First Born are accomplished facts, real in His unchangeable and eternal counsel. With Him, in His divine mind, there is from all eternity a beloved, predestinated, called, justified and glorified people . . . .

He hath engraven them in both the palms of His hands.

Only, what is eternally real in the perfect counsel of the Most High, becomes real for us in time and in the experience of succession of moments, of days, weeks, years and centuries, — the history of the Church and Covenant of God in the world as the unveiling of the eternal thoughts of the Eternal One!

We are called in time; called not by the word of man and the willing consent of our own choice, but by the irresistible power of the grace of Him, Who calleth the things that are not as if they were; called out of darkness, the darkness in which we are born by nature, into His marvelous light; called out of the bondage of sin and death into the glorious liberty of the children of God; called into the blessed fellowship of God's covenant! And he that is so called will know by experience the blessed operation of that calling grace, that flows from the eternal foreknowledge of the Triune Jehovah. We are justified in time. For we are born in sin and guilt, are by nature the children of wrath, have no right to be called the children of God, no right to the inheritance of glory with the First Born Son of God. But He justifies us. He makes us partakers of the adoption unto children and heirs, of the forgiveness of sins and causes us, by the testimony of the indwelling spirit to cry out: Abba, Father! He justifies us, by implanting us in the Lord Jesus Christ, causing us to be one plant with Him, by faith working through love. And He it is, too, that glorifies us in the end. He never leaves, neither forsakes His people. He it is that sanctifies and preserves them in the midst of the world and through the battle of life, guarding them against the power of the devil, of sin and of death. He it is, that will take us into the house of many mansions, that will raise our mortal bodies and make them like unto the glorified Body of the First Born Son . . . .

That will receive us into His eternal, heavenly Kingdom, where death and corruption shall have fled away and the tabernacle of God shall be with us forever and ever!

Surely, all these blessings of the wondrous grace of our covenant-God become ours, are bestowed upon the Church of God's elect, in and through the process of time.

Successively they are made the possession of His people, till all things shall be accomplished.

But with the unchangeable God it is different. For all these things are real in His counsel. There, in God's firm decree, we *are* called, *are* justified, *are* glorified. And what takes place in time is but the unveiling of that eternal purpose. And thus all things are certain.

And all things must work together for them that love God!

For all His counsel must be realized in them!

O, depth of riches!

H. H.

EEN KRACHT GODS TOT ZALIGHEID

of

Genade Geen Aanbod

V. Niet Naar De Schriften

Als nu Ds. Keegstra verder uit de Heilige Schrift wil bewijzen, dat er in het Evangelie een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid aan alle menschen van Godswege gevonden wordt, verdoezelt hij in een paar inleidende opmerkingen nogmaals de zaak waarover het eigenlijk gaat. Hij schrijft (zie: *De Wachter,* 23 April 1930) immers als volgt:

"Een paar opmerkingen vooraf.

"Men zoeke in Gods Woord geen teksten, waarin uitdrukkelijk en met zoovele woorden aan de verworpenen gezegd wordt in de uitwendige roeping: 'dit geldt u ook'. God incrimineert niet zichzelf en gaat daarom niet zoo voor en na zijne oprechtheid voor ons verdedigen met te verzekeren: 'Nu meen Ik wat Ik zeg'. Wel komt Hij den mensch in diens ongeloof te hulp en geeft uit enkele goedheid ons verzekering van zijne waarachtigheid en onveranderlijke trouw. Maar dat is wat anders.

"God komt niet met zichzelf in tegenspraak als Hij oprecht en welmeenend het heil in Christus allen hoorders, zonder onderscheid, laat aanbieden, hoewel Hij niet die allen ter zaligheid heeft uitverkoren, noch verzoening voor die allen heeft laten aanbrengen door de offerande van Jezus Christus. Want in die aanbieding des Evangelies zegt Hij niet, wat Hij zelf zal doen. Hij openbaart daarin alleen, wat Hij wil, dat wij zullen doen, dat is, ons vernederen voor Zijn aangezicht, onze zonden belijden en onze zaligheid zoeken in Christus."

Aan deze opmerkingen willen wij er nog een paar toevoegen.

In de eerste plaats: waarom zouden we in Gods Woord niet moeten zoeken naar teksten, waarin God de Heere ook aan de verworpenen met zoovele woorden zegt, dat God hen ook bedoelt, liefheeft, hun heil zoekt, hunne zaligheid wil en welmeenend die zaligheid aanbiedt? Het antwoord op deze vraag moet zeker niet worden gezocht in hetgeen Ds. Keegstra zegt: "God gaat niet zoo voor en na zijne oprechtheid voor ons verdedigen met te verzekeren: nu meen Ik wat Ik zeg." Immers doet God de Heere dit laatste juist op allerlei wijze wel voor Zijne uitverkorenen. Hij verzekert hen van Zijne onwankelbare trouw en eeuwige liefde, van Zijn Verbond, dat van geen wankelen weet. Zelfs zweert Hij wel bij Zichzelven. Waarom, indien Hij toch welmeenend de zaligheid aanbiedt aan alle menschen, ook aan de verworpenen, zou Hij dan ook hun de verzekering van Zijne trouwe liefde niet willen geven? Het antwoord is eenvoudig genoeg: die trouwe liefde tot de verworpenen bestaat eenvoudig niet. En evenmin als die trouwe liefde tot alle menschen bestaat, evenmin stelt God het in de aanbieding des Evangelies voor alsof ze wel bestond. En daarom moet ge in de Schrift niet naar zulke teksten zoeken, die zulk eene trouwe liefde Gods tot de verworpenen wel verkondigen. Zelfs aarzel ik niet om het hier neer te schrijven, dat ook Ds. Keegstra het niet over zijne lippen zou kunnen krijgen, dat God alle menschen in een zeker gehoor lief heeft en hen zaligen wil. Hij durft zijn eigen algemeen aanbod van zaligheid toch niet aan.

In de tweede plaats: waarom schrijft Ds. Keegstra nu, daar hij zal bewijzen, dat de Schrift een algemeen welgemeend aanbod van genade en zaligheid aan alle menschen van Godswege leert, dat het in die aanbieding des Evangelies niet gaat over wat God de Heere Zelf zal doen? Dat het gaat over hetgeen Hij wil, dat wij zullen doen? Eilieve, ging het niet juist over de vraag, wat God wil en doet in de prediking des Evangelies? Als ik tot iemand, zeg mijn knecht, zeg, wat ik wil, dat hij zal doen, biedt ik hem dan iets aan? En als God in de Heilige Schrift tot allen, die onder de prediking er van verkeeren, komt met den eisch, dat ze zich zullen vernederen, bekeeren, hunne zonden belijden, hunne zaligheid zoeken in Christus, biedt Hij hun dan iets aan of eischt Hij iets van hen? Ge zegt natuurlijk: dat is geen aanbod, maar een eisch. Goed. Maar ge gaat misschien voort en zegt: ja, maar God belooft dan toch ook aan allen, die zich aldus vernederen en hunne zaligheid in Christus zoeken, vergeving van zonden en het eeuwige leven. En dan stemmen we u dit volmondig toe, maar voegen er aan toe: dan is het Evangelie weer niet algemeen, maar particulier, want alleen zij, wien God genade daartoe geeft, vernederen zich en God geeft die genade alleen Zijnen uitverkorenen. Maar het is wel duidelijk, dat Ds. Keegstra nu weer naar de voorstelling van een algemeenen eisch van geloof en bekeering wil. En dat mag hij niet. Hij moet niet bewijzen, dat God de Heere tot allen zonder onderscheid komt *met een eisch,* maar *met een aanbod.* En in een aanbod gaat het niet over de vraag, wat wij moeten, wat God van ons eischt, maar wel degelijk over de vraag, wat God wil en belooft te zullen doen. In het beoordeelen van de teksten, die Ds. Keegstra aanhaalt, zullen we dan ook van de vraag uitgaan, of de geachte schrijver nu werkelijk uit de Schrift bewijst, dat God welmeenend de zaligheid aanbiedt aan alle menschen zonder onderscheid. Laat ons dit punt goed duidelijk voor oogen houden. De vraag is niet, wat God eischt. De vraag is ook niet of God wil, dat het Evangelie aan allen zonder onderscheid zal worden verkondigd, aan wie Hij het naar Zijn welbehagen zendt. Neen, de vraag is louter: is dat Evangelie naar zijn inhoud een welgemeend en algemeen aanbod van Godswege?

Maar in de derde plaats: als het Evangelie werkelijk naar zijn inhoud is zooals Ds. Keegstra het hier voorstelt, wat zou het dan een arm Evangelie zijn. Het zou alleen verkondigen, wat wij moeten doen, niet

wat God Zelf doen zal? Hoe arm! Neen, dan verkondigen wij aan alle hoorders toch een veel rijker Evangelie! Zeker, wij verkondigen ook aan *allen,* wat God wil, dat wij doen. Maar daarbij verkondigen wij toch ook aan *allen,* wat God de Heere zegt, dat Hij doet. Wij willen *het geheele Evangelie aan allen* verkondigd hebben. Alleen maar, die algemeene verkondiging is juist geen algemeen aanbod van zaligheid, want God wil juist niet, dat alle menschen hoofd voor hoofd zalig worden en een prediker mag dit ook niet zoo voorstellen. Ik zou haast zeggen, dat ook Ds. Keegstra zijn voorstelling van een algemeen aanbod van heil wel zal moeten loslaten, zoodra hij zich ernstig voor de taak plaatst *om geheel* het Evangelie (ook inhoudende, wat God zegt, dat Hij doen zal) aan alle menschen te verkondigen.

En nu zullen we de teksten bespreken, die Ds. Keegstra aanhaalt.

Allereerst moet ons echter thans een opmerking van het hart.

Ze is deze: Ds. Keegstra haalt de teksten, die naar zijne voorstelling een algemeen en welgemeend aanbod des heils van Godswege moeten bewijzen, slechts aan. Verklaring geeft hij niet. Geen enkel woord van toelichting geeft hij ons. Dat is niet Gereformeerd. De Synode van 1924 deed dit ook. Daarom ging ook zij met hare teksten de verkeerde richting in. Het is wel gemakkelijk om enkele teksten te hooi en te gras aan te halen, maar deze methode is niet Gereformeerd, of de teksten moeten onbetwistbaar zijn en voor geen tweeërlei uitlegging vatbaar zijn. En zoo staat het met de teksten, die Ds. Keegstra aanhaalt nu niet. Op zichzelf genomen bewijst het voor een Gereformeerd mensch nog niet veel, dat iemand voor een zekere voorstelling een zevental teksten kan aanhalen. De vraag blijft altijd over: leeren die teksten nu werkelijk datgene, wat ze moeten bewijzen? Daarom zouden wij dan ook gaarne zien, dat Ds. Keegstra de teksten, die hij aanhaalde eens uiteenzette en ons een duidelijk maakte, dat ze een algemeen, welgemeend aanbod van genade van Godswege leeren.

Maar Ds. Keegstra haalt de teksten aan, en wij zullen duidelijk maken, dat ze niet bewijzen, wat hij meent, dat ze leeren: een algemeen aanbod des heils.

Bovenaan staat een tekst, die ook door de Synode van 1924 werd aangehaald, Ps. 81:12-14: "Maar Mijn volk heeft Mijne stem niet gehoord en Israel heeft Mijner niet gewild. Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelen in hunne raadslagen. Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, dat Israel in Mijne wegen gewandeld had!"

Nu mogen we bij dezen tekst zeker allereerst wel opmerken, dat niemand er zeker in zal kunnen vinden, wat Ds. Keegstra er in beweert te vinden, namelijk een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid. De tekst toch is in de eerste plaats niet algemeen, en bevat in de tweede plaats geen aanbod. Niet algemeen is de tekst, want hij spreekt van "Mijn volk" en van "Israel." En nu moogt ge het wenden of keeren zooals ge wilt, maar in die uitdrukking "Mijn volk" zit altijd de idee der verkiezing. De term duidt altijd aan, dat Gods volk Zijn bijzonder eigendom is, door Hem Zich ten erve verkoren en door Hem verlost en gevormd, opdat het Zijne deugden zoude verkondigen en Zijne wonderen vertellen. Het gaat hier dus niet over alle menschen, maar over Gods volk. En daarin zit juist niets algemeens. En van eenig aanbod is geen sprake. In het geheel niet. Wel volgen er op dezen tekst allerlei beloften Gods, geheel voorwaardeiijk en afhankelijk van deze verzen. De Heere zou de vijanden van Zijn volk hebben gedempt, hen hebben doen heerschen over degenen, die hen haatten, hen hebben gespijsd met honig uit de rotssteenen en met het vette der tarwe. Doch van een aanbod leest ge geen enkel woord. Hoe de geachte redakteur van *De Wachter* hier een algemeen en welgemeend aanbod van genade in lezen kan, is mij eenvoudig een raadsel. Leest ge den tekst in verband met de verzen, die er op volgen, dan wordt ons hier eenvoudig het volgende gezegd:

1. Dat Gods volk des Heeren stem niet gehoorzaam geweest is en Zijner niet heeft gewild.

2. Dat Hij het daarom heeft overgegeven in het goeddunken huns harten en in hunne eigene raadslagen heeft laten wandelen.

3. Dat dit gansch anders geweest zou zijn, indien Gods volk in Zijne wegen gewandeld had en naar Zijne stem gehoord had. Dan had God hunne vijanden aan hen onderworpen en hen gespijsd met het vette der tarwe en met honig uit de rotssteenen hen verzadigd.

Dit laatste nu kunt ge ook zoo zeggen: God belooft Zijn heil aan degenen, die in Zijne wegen wandelen en naar Zijne stem hooren. En de laatsten zijn nooit anders dan de uitverkorenen. Wat ge dus hebt in deze verzen is niets anders dan een aankondiging van vloek over degenen, die niet in Zijne wegen wandelen en een particuliere belofte voor degenen, die het wel doen. Ik vraag Ds. Keegstra vriendelijk om iets anders uit deze verzen te halen, dan een zekere belofte Gods voor Gods gehoorzame volk.

We zouden hiermede dan ook kunnen volstaan, want we behoeven feitelijk niet meer te doen, dan aantoonen, dat de teksten niet leeren, wat Ds. Keegstra beweert, dat ze wel leeren. En dat hebben we voor ieder, die oordeelen kan en onbevooroordeeld oordeelen wil, thans wel gedaan. Verklaring geeft de geachte redakteur van *De Wachter* niet en zouden wij dus ook niet behoeven te geven. Toch willen we dat in dit geval wel doen. Immers zijn er in den tekst een tweetal moeilijkheden, die niet alleen voor mij, maar ook voor Ds. Keegstra bestaan. De eerste moeilijkheid is uitgedrukt in de vraag: maar hoe kan *Gods volk* afvallig zijn, zoodat de Heere hen overgeeft in het goeddunken huns harten? Dat staat er in den tekst. En de tweede moeilijkheid ligt in dat klagen Gods over hunne afvalligheid. De Heere schijnt er over te treuren, dat Zijn volk Hem niet heeft gewild. Maar hoe kan dat, daar

Hij Zelf immers alleen de harten neigt en dat volk, dat Hij heeft overgegeven in hunne eigene raadslagen, toch ook tot Zich had kunnen trekken met koorden der onwederstandelijke genade en liefde? Nog eens wil ik er de aandacht op vestigen, dat deze moeilijkheden voor Keegstra zoowel als voor mij bestaan en dat ze niets af of toedoen aan het feit, dat hier nooit een algemeen aanbod van genade en zaligheid in kan worden gevonden. Maar toch willen we gaarne een oplossing van deze moeilijkheden, indien zulk eene oplossing mogelijk is.

Welnu, om zulk eene oplossing te vinden, moeten we in de eerste plaats vasthouden aan hetgeen we reeds zeiden, dat "Mijn volk" altijd heenwijst naar de genadige verkiezing en verlossing Gods van de Zijnen, waardoor ze Zijn bijzonder eigendom zijn. In de tweede plaats moeten we verstaan, dat dit uitverkoren volk in de oude bedeeling, op het standpunt van den psalm, Israel als natie is. God had Israel verkoren. Door Israel liep de Heilige linie. Israel was Zijn volk in geheel eenigen zin des woords. Hij had Israel lief met eene eeuwige liefde. Hij had Israel verlost uit de dienstbaarheid van Egypte met een machtigen arm. Op dat standpunt staat de psalm. Hij wijst naar die geschiedenis van de wondere verlossing van Israel uit Egypte heen. In de derde plaats, moeten we wel voor oogen houden, dat ge hier nooit mee klaar komt, en ook de woorden van dezen psalm nimmer zult kunnen verstaan, tenzij ge ook voor de aandacht houdt, dat die term "Mijn volk" ook onder Israel niet voor ieder Israeliet hoofd voor hoofd en ziel voor ziel gold. Niet allen waren Israel, die uit Israel waren. Neen, de kinderen der belofte werden voor het zaad gerekend. Er was een verworpen bolster in Israel, zoowel als een verkoren kern. En die verworpen bolster was soms zeer groot. Het goddelooze, vleeschelijke Israel had niet zelden de overhand, voerde dikwijls den boventoon. Toch blijft Israel *Gods volk*. De Heere noemt het volk als geheel, in den organischen zin des woords, Zijn volk, naar het overblijfsel der verkiezing der genade. En dit overblijfsel was er ook altijd en maakte ook altijd het wezenlijk element in Israel uit. Daardoor komt het, dat op sommige momenten in Israels geschiedenis, het afwijkt van den Heere, Hem niet wil, goddelooslijk tegen Hem opstaat. Hier hebt ge dus het antwoord op de vraag, hoe de psalm kan zeggen, dat "Mijn volk" Mijner niet heeft gewild. Maar ook dan heeft de Heere altijd nog dat volk lief, om der verkorenen wil. Voerden echter de verworpenen den boventoon, dan werd heel de natie gekastijd en gestraft. Als het ongehoorzaam Israel tegen den Heere in de woestijn opstaat en rebelleert, dan worden niet alleen vele duizenden in de woestijn terneder gestooten, maar dan lijdt ook het uitverkoren element, dan zwerft heel de natie veertig jaren in de woestijn, dan heerschen de vijanden over hen, dan lijdt het honger en dorst en dan gaat het straks in ballingschap. Ook de uitverkorenen lijden mede. Daarom kan de Heere het dan ook zoo klagend uitroepen in dezen psalm: "Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, Israel in Mijne wegen gewandeld had. In kort zou Ik hunne vijanden gedempt hebben," etc. Het is de liefde tot de Zijnen, die hier spreekt, niets anders.

Als Ds. Keegstra bezwaar heeft tegen deze verklaring, of een betere verklaring weet, dan schrijve hij maar. Wij nemen er gaarne notitie van en zullen ook gaarne onze verklaring voor een betere van hem inruilen. Maar hij zegge niet weer, dat er hier een bewijs gevonden wordt voor een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid. Want dat wordt zelfs met geen letter in dit Schriftwoord genoemd.

Niet anders is het gesteld met de volgende twee teksten, die door Ds. Keegstra worden aangehaald en die we gevoeglijk samen kunnen nemen, daar ze hetzelfde beteekenen. Jes. 65:2: "Ik heb mijn handen uitgebreid den ganschen dag tot een wederstrevig volk, dat wandelt op een weg, die niet goed is, naar zijn eigene gedachten." Jer. 7:25-26: "Van dien dag af, dat uwe vaders uit Egypteland zijn uitgegaan, tot op dezen dag, zoo heb Ik tot u gezonden alle mijne knechten, de profeten, dagelijks vroeg op zijnde en zendende. Doch zij hebben naar mij niet gehoord noch hun oor geneigd, maar zij hebben hunnen nek verhard, zij hebben het erger gemaakt dan hunne vaders." Ook hier merken we op, dat deze verzen noch algemeen zijn van inhoud, noch van een aanbod van genade spreken. We moeten voor de aandacht houden:

1. Dat de Heere ook hier spreekt van Israel, van *Zijn volk*, dat naar zijn kern verkoren, maar naar zijn bolster verworpen is. Alleen als ge dit voor de aandacht houdt, kunt ge dit Schriftwoord verstaan. Dit is ook de grondgedachte van Rom. 9-11. Daarom kan de apostel vasthouden, dat God Zijn volk niet heeft verstooten, als Israel als natie verworpen is, maar dat de uitverkorenen het verkregen hebben, terwijl de anderen verhard geworden zijn. Dat deze organische voorstelling van Israel, als het volk des Heeren met zijn verkoren kern en verworpen bolster, de juiste is, als uitgangspunt bij de verklaring van Jes. 65:2 blijkt ook uit het verdere van dit hoofdstuk. Lees maar de verzen 8 en 9: "Alzoo zegt de Heere: Gelijk wanneer men most in een bos druiven vindt, men zegt: Verderf ze niet, want er is een zegen in; alzoo zal Ik het om mijner knechten wil doen, dat Ik hen niet allen verderve. En Ik zal zaad uit Jakob voortbrengen, en uit Juda een erfbezitter van Mijne bergen; en Mijne uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten, en Mijne knechten zullen aldaar wonen."

2. Dat de Heere tot dat volk Zijne handen den ganschen dag uitbreidde, iets, dat natuurlijk hetzelfde beteekent, als het zenden der profeten, waarvan de profeet Jeremia spreekt in het gedeelte, dat ook door Ds. Keegstra werd aangehaald. In dat woord der profeten, door den Heere gezonden, breidde Hij Zijne handen tot hen uit, natuurlijk met de Goddelijke bedoeling, om de uitverkorenen te zaligen. Het was nimmer

Gods bedoeling om den vorworpen bolster in de vorkoren kern te veranderen. De uitverkorenen hebben het verkregen, de anderen zijn verhard geworden.

3. Dat de inhoud van de boodschap der profeten, figuurlijk voorgesteld in het uitbreiden der handen, nooit is geweest een algemeen welgemeend aanbod van genade aan allen zonder onderscheid, maar een roepstem om in de wegen des Heeren te wandelen en een daarmee gepaard gaande, zekere belofte van zaligheid en het eeuwige leven. Nimmer heeft de Heere zoo Zijne handen uitgebreid tegenover Israel, dat Hij allen zonder onderscheid genade aanbood. Integendeel, Hij riep hen tot de vreeze des Heeren, tot het houden van Zijn Verbond, tot het wandelen in Zijne wegen, tot bekeering, heel de geschiedenis door. En onder dit uitbreiden der handen tot Israel als natie geschiedde er tweeërlei, zooals altijd onder de prediking des Woords: de uitverkorenen ontvingen van den Heere genade, om te doen, wat Hij eischte; Hij bood hun geen genade aan, maar schonk hun die; de anderen ontvingen geen genade, werden door eene werking van Gods verbolgenheid verhard en toonden al meer en meer, dat ze goddeloos en wederstrevig waren. Daardoor gingen ten slotte de uitverkorenen het koninkrijk der hemelen in, ontvingen de zekere beloften Gods, kwamen tot de bruiloft, terwijl de anderen buiten geworpen werden. Deze verklaring is met heel de profetie van Jesaja te staven, die juist tot hoofdinhoud heeft, dat het Gods bedoeling is, om het overblijfsel naar de verkiezing der genade te zaligen, de anderen, ook door middel van het profetisch woord te verharden.

Zoo hebben we dus in dit uitbreiden der handen eene roepstem tot bekeering, die tot geheel Gods volk komt, met een particuliere schenking van genade (geen aanbod) aan de uitverkorenen, om die roepstem gehoor te geven, tevens gepaard gaande met eene openbaring van goddeloosheid en rebellie van den verworpen bolster, die tot het verderf voert. En Ds. Keegstra zegge maar, wat hij op deze verklaring tegen heeft en geve een meer Schriftuurlijk-Gereformeerde.

In ditzelfde verband is het misschien ook het beste, dat we de gelijkenis van de bruiloft, waarop door Ds. Keegstra de aandacht wordt gevestigd, even in bespreking nemen. De geachte redakteur van *De Wachter* vindt ook hier een algemeen welgemeend aanbod van genade van Godswege. Hij haalt er de volgende woorden uit aan: "Het koninkrijk der hemelen is gelijk een zeker koning, die zijn zoon een bruiloft bereid had; en zond zijne dienstknechten uit, om de genooden ter bruiloft te roepen, en zij wilden niet komen. Wederom zond Hij andere dienstknechten uit, zeggende: Zegt den genooden: Zie, Ik heb mijn middagmaal bereid, mijne ossen en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed; komt tot de bruiloft. Maar zij zulks niet achtende zijn heengegaan . . . . Toen zeide Hij tot zijne dienstknechten: De bruiloft is wel bereid, doch de genooden waren het niet waardig. Daarom gaat uit op de uitgangen der wegen, en zoo velen als gij er zult vinden, roept ze tot de bruiloft . . Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren." Matth. 22:2-14. We merken hierbij op:

1. Dat reeds dit laatste woord: "Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren," voor Ds. Keegstra genoeg had moeten zijn, om hem duidelijk te doen zijn, dat in deze gelijkenis geen sprake is van een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid van Godswege. Het lijdt toch geen twijfel, dat de Heiland wil, dat we juist in het licht van deze woorden heel de gelijkenis zullen verstaan. Ze zijn van de gelijkenis eene verklaring. Indien nu de hoofdgedachte van de gelijkenis geweest ware, dat de Heere Zijne genade aan allen aanbiedt zonder onderscheid, met de ernstige bedoeling, om allen te zaligen, dan had er moeten staan aan het einde: want velen wordt de genade aangeboden, maar weinigen nemen haar aan. Maar dat staat er juist niet. Het staat er, bij oppervlakkige lezing der gelijkenis, zelfs eenigszins onverwacht, dat velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren. Dit geeft ons aanstonds reeds te kennen, dat God de Heere niet allen, die onder de prediking des Evangelies leven, bedoelt te zaligen, maar dat Hij alleen den uitverkorenen genade geeft, om de roepstem der noodiging tot de bruiloft op te volgen. Ge hebt dus ook in deze gelijkenis eene roepstem om tot de bruiloft te komen, die tot alle genooden uitgaat, maar eene particuliere schenking van genade (geen aanbod) aan de uitverkorenen alleen.

2. Dat de bruiloft hier het koninkrijk der hemelen is, zooals dat door den Vader den Zoon bereid is, in de oude bedeeling in Israel was afgeschaduwd, met de komst, het lijden en de verhooging des Heilands werd gerealiseerd, en straks in de toekomst, in den dag van Christus, zijne volle verwerkelijking tegemoet gaat.

3. Dat de genooden, die niet willen komen, de Joden zijn. De roepstem der dienstknechten van den Koning is de roepstem der profeten, waarvan ook reeds gesproken werd in de behandeling van Jes. 65:2 en Jer. 7:25, 26. Zij hebben echter op die roepstem der profeten geen acht geslagen, maar hun woord wederstaan, hen mishandeld en doodgeslagen en daardoor betoond, dat ze niet waardig waren om het koninkrijk der hemelen in te gaan. Daarom heeft de Koning in rechtvaardigen toorn hun stad in brand gestoken. Israel als natie werd verworpen. Jeruzalem werd verwoest.

4. Dat deze roepstem der profeten nimmer een algemeen aanbod van genade is geweest, zooals we boven reeds duidelijk maakten. De noodiging om tot de bruiloft te komen was geen aanbod van genade, maar een roepstem tot bekeering, tot het houden van Gods Verbond en het wandelen in Zijne wegen. Daar, naar de verklaring der gelijkenis, die de Heiland Zelf geeft, echter niet alle geroepenen uitverkorenen waren, ontvingen niet allen genade, om die roepstem op te volgen. Israel als natie toonde zich volkomen onwaardig om het koninkrijk der hemelen in te gaan, toen

het geopenbaard werd in Christus Jezus. Daarom werd het toen verworpen.

5. Dat de dienstknechten toen op bevel des Konings zich van Israel afkeerden, om nu in de wegen en heggen, uit Jood en heiden, goeden en kwaden te roepen tot het koninkrijk der hemelen. Maar ook in de nieuwe bedeeling gaat deze roeping altijd naar den regel, dat velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren, en dat we daarom niet moeten verwachten, dat alle uitwendig geroepenen ook zullen komen. Heel de gelijkenis leert dan ook juist het tegenovergestelde van hetgeen Ds. Keegstra er uit wil halen, namelijk, dat genade juist geen aanbod is, maar een kracht Gods tot zaligheid en dat, waar die kracht Gods tot zaligheid niet in de roeping werkt, verharding intreedt, en verwerping volgt. Maar de verkorenen ontvangen die kracht Gods tot zaligheid juist wel en gaan in tot de bruiloft van het Koninkrijk der hemelen.

Nog twee teksten heeft Ds. Keegstra, zoodat hij dus slechts een zestal losse teksten wist aan te halen voor zijne bewering, dat het Evangelie een algemeen en welgemeend aanbod van genade is van Godswege aan alle menschen. Want Rom. 10:21 is eene aanhaling van Jes. 65:2, waarop we boven reeds ingingen, zoodat we hierop niet meer behoeven te wijzen. En over de twee teksten, die nog overblijven, kunnen we kort zijn.

De eerste is Ezech. 18:23: "Zoude Ik eenigszins lust hebben in den dood des goddeloozen? spreekt de Heere Heere. Is het niet, als hij zich bekeert van zijne wegen, dat hij leve?"

Hierover schreven we reeds in ons vorige hoofdstuk in verband met een aanhaling van Calvijn. De groote hervormer wees er op, dat beide deelen van dezen tekst in verband met elkander dienen te worden gelezen en verstaan. En dan blijft er niets algemeens over. Van een aanbod van genade is hier toch in het geheel geen sprake. Maar bovendien, als we de tekst lezen in zijn geheel, dan staat er eenvoudig, dat de Heere lust heeft in het leven van den zondaar, die zich bekeert. Hij heeft lust in het leven van den zondaar, zooals Hij lust heeft in zijne bekeering. En waar alleen hij, die door almachtige genade daartoe wordt bekwaamd, zich tot den Heere bekeert, en alleen de uitverkorenen die genade ontvangen, spreekt ook dit Schriftwoord niet van eenige algemeene genade, noch ook van eenig algemeen aanbod van genade en beteekent het voor Ds. Keegstra's bewering eenvoudig niets.

En de tweede tekst is Hand. 13:46: "Maar Paulus en Barnabas vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was noodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelve verstoot, en uzelve des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, zie, wij keeren ons tot de heidenen."

Nu is het moeilijk in te zien, hoe zelfs Ds. Keegstra in deze woorden een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid kan lezen. Zeker is het, dat het met geen letter wordt genoemd, en dat er zelfs niets in den tekst is, dat er naar henenwijst. Paulus en Barnabas hadden Gods Woord verkondigd en dat wel allereerst aan de Joden. Nu bleek het, dat sommige der Joden dat Woord Gods tegenspraken en verachtten. En tot hen spreken hier Paulus en Barnabas. Zij zeggen tot hen, dat het gebleken is, dat zij zich het eeuwige leven niet waardig keuren. Waar is nu het algemeen aanbod van genade? Alleen daarin, dat het Woord Gods verkondigd was geworden ook aan degenen, die verloren gingen? Maar het gaat immers niet over de vraag of het Evangelie ook verkondigd moet worden aan allen, die er onder opgaan, maar over deze andere vraag, of dat Evangelie een welgemeend algemeen aanbod van zaligheid is. De vraag is dus: hadden Paulus en Barnabas zoo het Woord Gods verkondigd, dat het een aanbod, een algemeen aanbod van zaligheid kon heeten? En daarop kunnen we het antwoord vinden in hetzelfde hoofdstuk. Wat zij den vorigen rustdag hadden verkondigd, staat ons beschreven in de verzen 16-41. De korte inhoud van deze verkondiging is Christus gestorven en opgewekt en vergeving der zonden door Hem. En dan staat er in vs. 39: "En dat van alles, waarvan gij niet kondt gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen, een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt." Er is hier dus geen aanbod, maar eene *verkondiging* van de vergeving der zonden. En er is hier niets algemeens, maar eene beperking der rechtvaardigmaking tot een iegelijk, die gelooft. En waar alleen de uitverkorenen ooit gelooven, daar hebt ge ook hier de zekere belofte Gods alleen voor Gods uitverkoren volk en geen algemeen en welgemeend aanbod van genade. En de uitkomst was dan ook geheel in overeenstemming met deze prediking. Want sommige der Joden en Jodengenooten geloofden en volgden Paulus; maar anderen werden met nijdigheid vervuld en wederspraken hetgeen van Paulus gezegd werd, lasterende, vss. 43, 45.

Zoo blijft er dus van het Schriftbewijs van Ds. Keegstra niets over.

Hij heeft niet bewezen, dat het Evangelie ooit een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid is van Godswege aan alle menschen.

En hij zal dit ook niet kunnen.

Hij schijnt dit zelf ook wel gevoeld te hebben. Dit blijkt niet alleen uit zijne inleidende opmerkingen, waarop we reeds de aandacht vestigden, maar ook uit zijn slotopmerking, waarin we het volgende lezen:

"Moge het rationalisme van den Arminiaan al oordeelen, dat beide onmogelijk zijn, de Gereformeerde is geen rationalist, maar als gehoorzaam dienstknecht onderwerpt zijn denken en spreken aan den geopenbaarden wille Gods en predikt daarom de blijde boodschap van het heil in Christus aan al zijne hoorders" . . . .

Alsof het daarover ging!

Alsof Keegstra zich voorgesteld had om te bewij-

zen, dat de blijde boodschap des heils aan alle hoorders zonder onderscheid moet worden verkondigd!

De lezers laten zich door zulke opmerkingen niet van het spoor brengen.

Herhaaldelijk gaat Ds. Keegstra van zijn onderwerp af. Hij laat den indruk, dat er ook menschen zijn, die gelooven, dat het Evangelie niet aan alle hoorders moet worden verkondigd, doch alleen aan de uitverkorenen. En telkens als hij dit doet, beschiet hij een stroopop.

Maar laat hem nu dan toch eens bewijzen uit de Schrift, dat het Evangelie, dat aan alle hoorders moet worden verkondigd, naar zijn inhoud een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid is. Dat deed hij niet.

En nog eens: dat kan hij ook niet.

VI. Nog Een Zestal Teksten

Het is niet meer dan billijk, dat we, nadat we de teksten, die ons door Ds. Keegstra werden voorgelegd onder de oogen hebben gehad, ook zelf een zestal teksten hem voorleggen, ten bewijze, dat de Schrift juist het tegenovergestelde leert, van hetgeen Ds. Keegstra voorstelde.

Wel meenen we thans zonder overdrijving te mogen beweren, dat we voor ieder, die oordeelen kan en de waarheid liefheeft, duidelijk bewezen hebben, dat de door Ds. Keegstra aangehaalde Schriftwoorden geen algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid leeren. Maar het resultaat, dat we hierdoor bereikten, is ten slotte toch nog negatief. We hebben slechts duidelijk gemaakt, wat een zestal Schriftuurplaatsen *niet* bewezen.

En dat is niet genoeg.

Ds. Keegstra kan wel weer komen met zes andere teksten. Of indien hij dit niet zou willen doen, zou een ander wel zulke Schriftuurplaatsen ons kunnen voorleggen, waarvan hij meent, dat ze een algemeen en welgemeend aanbod van genade leeren. En zoo zouden we nooit verder komen. De zaak zou nimmer afgedaan zijn.

Daarom willen we thans ook verder gaan en bewijzen uit de Heilige Schrift, dat heel de voorstelling van een algemeen, welgemeend aanbod van genade en zaligheid tegen de getuigenis van Gods Woord indruischt. En we willen dit thans doen door ook een zestal teksten aan te halen, zooals Ds. Keegstra deed. Alleen maar zullen wij ons met eene bloote aanhaling niet tevreden stellen, maar ook verklaring geven. En wij zullen daarbij wijzen op zulke Schriftuurplaatsen alleen, die geen twijfel kunnen overlaten in betrekking tot hare beteekenis en bewijskracht voor de zaak, waarover wij thans schrijven.

Allereerst brengen we voor de aandacht der lezers Jes. 6:9-11. Daar lezen we: "Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Hoorende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezes volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen, opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere en Hij het geneze. Toen zeide ik: Hoe lang, Heere? En Hij zeide: Totdat de steden verwoest worden, zoodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mensch zij, en dat het land met verwoesting verstoord worde." We merken hierbij op:

1. Dat deze woorden een gedeelte vormen van het Schriftverhaal aangaande de roeping van Jesaja tot profeet des Heeren onder Israel. Hij moet, als profeet, des Heeren Woord verkondigen onder het volk. Natuurlijk is het niet de bedoeling van dit woord, dat Jesaja letterlijk tot het volk zal zeggen: Hoorende hoort, maar verstaat niet, ziende ziet, maar merkt niet. Integendeel, zooals heel de profetie wel uitwijst, moet hij als een wachter op de muren Sions getrouwelijk verkondigen, wat de Heere tot hem zal spreken. En door dat Woord des Heeren verkondigt hij bekeering tot den Heere en eeuwige goedertierenheid; verwoesting en ellende voor de goddeloozen. In zeer duidelijke woorden, voor ieder verstaanbaar verkondigt hij Gods Woord onder Israel. Het gaat hier dus over de prediking van den profeet Jesaja.

2. Dat aan den profeet ook de Goddelijke bedoeling met deze prediking wordt geopenbaard. Aan den eenen kant moet het volk, dat zijn woord hoort, goed duidelijk den inhoud er van verstaan uit natuurlijk oogpunt. Dit wordt met nadruk gezegd. Zij moeten hoorende hooren, dat is met nadruk en goed duidelijk hooren. Zij moeten ziende zien, dat is, klaarlijk zien de dingen, die de profeet tot hen spreekt. Dat wil God. Zij moeten straks niet kunnen zeggen, dat de profeet ook zoo dubbelzinnig tot hen gesproken heeft, zulke diepe en raadselachtige dingen verkondigde, dat ze er niets van konden vatten, dat het hun natuurlijk verstand te boven ging. Maar aan den anderen kant is het Gods wil en doel met deze prediking van Jesaja, dat het volk niet verstaat en bemerkt in geestelijken zin. Integendeel, het woord en de prediking van Jesaja moeten naar Gods bedoeling dienen, om het hart des volks vet te maken, hunne ooren zwaar, opdat het niet zie met zijne oogen, hoore met zijne ooren en versta met zijn hart; en opdat het zich niet bekeere en de Heere het niet geneze. Dat is de bedoeling Gods met de prediking van Jesaja tot dit bepaalde volk, waarvan hier sprake is.

3. Dat dit moet duren tot het oordeel komt over Israel. Want op de bange vraag van den profeet: Hoe lang, Heere? krijgt de profeet ten antwoord: "Tot de steden verwoest worden, dat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mensch zij, en dat het land met verwoesting verstoord worde. Want de Heere zal die menschen verre weg doen, en de verlating zal groot zijn in het binnenste des lands." Alleen een tiende

deel zal overblijven, dat ook nog weer zal zijn om af te weiden. Maar dit zal niet geheel verwoest worden, want het heilige zaad zal het steunsel daarvan zijn. Het overblijfsel naar de verkiezing der genade wordt behouden.

Wij besluiten, dat dit gedeelte der Schrift het zeer duidelijk leert, dat naar de bedoeling Gods de prediking van Jesaja geen algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid was, maar terwijl zij moest dienen om het overblijfsel te behouden, de Heere toch voornamelijk de anderen er door bedoelde te verharden. God wilde, dat deze prediking een reuke des doods ten doode zou zijn, zoowel als een reuke des levens ten leven, en de nadruk valt hier zelfs op het eerste. En Hij gebruikt zelfs de prediking van Jesaja om de goddeloozen te verharden. De Schrift spreekt het hier ten stelligste tegen, dat de prediking een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid is van Godswege. Zij leert ons hier, dat het direct tegenovergesteld de waarheid is. Laat Ds. Keegstra eens een andere verklaring geven.

Niet minder stellig wordt het tegenovergestelde van Ds. Keegstra's voorstelling geleerd in Markus 4: 11, 12: "En Hij zeide tot hen: Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods, maar dengenen, die buiten zijn, geschieden al deze dingen door gelijkenissen; opdat zij ziende zien en niet bemerken, en hoorende hooren, en niet verstaan; opdat zij zich niet te eeniger tijd bekeeren, en hun de zonden vergeven worden." Let er op:

1. Dat deze woorden een antwoord zijn op de vraag der discipelen, waarom de Heiland in gelijkenissen tot hen spreekt. Zij geven dus de reden aan voor die bepaalde vorm van prediking. Als de Heiland predikt, dan heeft Hij welbewust dit doel voor oogen.

2. In de tweede plaats, dat de Heiland zegt, dat de dingen *geschieden* door gelijkenissen. De Heiland spreekt niet slechts in gelijkenissen, maar ze geschieden. De dingen van het natuurlijke leven en der aardsche schepping vormen een tooneel, waarop de Heere God Zelf drama's opvoert, die de hemelsche en geestelijke dingen afbeelden. Als er een zaaier uitgaat om te zaaien en het eene gedeelte des zaads valt hier en het andere daar, dan *geschiedt* er een gelijkenis. En zoo is het met alle gelijkenissen. Ze geschieden voor het oog van ieder.

3. Dat de Heere echter op deze dingen wijst, opdat degenen, die binnen zijn en wien het gegeven werd, de dingen van het Koninkrijk der hemelen zouden mogen verstaan en zijn verborgenheden kennen; maar tevens, opdat degenen, die buiten zijn, wel goed duidelijk zouden hooren en zien (hoorende hooren en ziende zien wil ook hier zeggen: met nadruk hooren en zien), maar toch niet bemerken, verstaan, zich bekeeren en vergeving van zonden ontvangen zouden.

Ook hier besluiten we weer precies hetzelfde, en nu wel met de prediking van den Heiland Zelf, namelijk, dat de Schrift ten stelligste tegenspreekt de voorstelling, die door Ds. Keegstra werd gegeven, als zou de prediking een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid zijn. En ook hier verzoeken we Ds. Keegstra om een andere verklaring te geven, indien hij kan.

Verder vestigen we de aandacht op een ander woord van den Heiland, dat ge kunt vinden in Matth. 11:25, 26: "In dienzelfden tijd antwoordde Jezus en zeide: Ik dank u Vader! Heere des hemels en der aarde! dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard. Ja, Vader! want alzoo is geweest het welbehagen voor U." We merken hierbij het volgende op:

1. Dat de Heiland het hier heeft over de toenmalige vrucht, die Hij op Zijne prediking zag en op het verrichten van Zijne wonderen onder Israel. Immers er staat met nadruk: *in dienzelfden tijd.* En wie het verband nagaat, om te weten te komen, welke tijd dit was, vindt, dat het de tijd was, waarin er een geslacht tot openbaring was gekomen, dat nimmer het Koninkrijk der hemelen in wilde gaan. Ze waren gelijk aan de kinderen op de markten. Als Johannes kwam, dan speelden ze op de fluit en wilden ze hem laten dansen. En als Johannes niet dansen wilde, hadden ze een voorwendsel om te zeggen, dat hij een duivel had, omdat hij niet wilde eten en drinken. En als Jezus kwam, dan zongen ze klaagliederen en wilden, dat Jezus daarbij zoude weenen. En als de Heiland dan niet weenen wilde, maar kwam etende en drinkende, dan hadden ze weer een voorwendsel en zeiden, dat Hij een vraat en wijnzuiper was, een vriend van tollenaren en zondaren. Maar intusschen maakte het niets geen verschil, wie hun ook het Koninklijk der hemelen verkondigde, zij gingen niet in. Zoo was het gegaan met de inwoners van Chorazin en Bethsaida, steden waarin Zijne krachten het meest geschied waren, en met Kapernaum, dat tot den hemel toe verhoogd was, en waarin de Heiland zoo dikwijls en zooveel gearbeid had. Maar ook was er een ander geslacht, het geslacht van geestelijke geweldigen en machtigen, die het Koninkrijk der hemelen met geweld namen van de dagen van Johannes den Dooper af tot dien dag toe. Zoo was dus het resultaat, zoo stond het met de feitelijke vrucht van Jezus' prediking. De wijzen en verstandigen naar de wereld hadden Hem niet aangenomen, hadden Zijne prediking verworpen. De kinderkens hadden het Koninkrijk ontvangen.

2. In de tweede plaats, laat het u niet ontgaan, dat de Heiland deze tweeërlei vrucht toeschrijft aan eene werking des Vaders. Niet alleen, dat de kinderkens het Koninkrijk der hemelen ingingen en zijn verborgenheden verstonden, maar eveneens, dat de wijzen en verstandigen ze niet verstonden en buiten bleven, schrijft de Heiland rechtstreeks aan den Vader toe. De Heere had bij den arbeid en de prediking van Jezus en de apostelen een openbarende werking gepaard, zoo-

dat deze oogen kregen om te zien en ooren om te hooren, want wie zou deze dingen kunnen verstaan dan door Gods genade? Maar niet minder had de Vader, die immers de Heere van hemel en aarde is, die de allerhoogste souverein is, die Zich ontfermt diens Hij wil en verhardt dien Hij wil, eene verbergende werking doen uitgaan op de wijzen en verstandigen. Dit erkent de Heiland en daarin vindt Zijne ziel vrede. En dat het nu juist de wijzen en verstandigen zijn, voor wie de dingen van het Koninkrijk der hemelen door den Vader verborgen werden, en de kinderkens, aan wie ze geopenbaard werden, daarvoor dankt de Heiland den Vader, want juist daarin is de Vader op het hoogst verheerlijkt.

3. Dat de Heiland met dit alles terug gaat tot op den raad des Heeren, als Hij zegt: Ja, Vader! want alzoo is geweest het welbehagen voor U. Het was van eeuwigheid Gods welbehagen geweest om sommigen ten eeuwigen leven te voeren, anderen tot vaten des toorns te stellen. En als de Vader dit nu ook in den tijd uitvoert, dan is immers alles wel, want het welbehagen des Vaders moet voortgaan, in degenen, die behouden worden en in degenen, die verloren gaan.

Wij besluiten ook hier weer, dat de Heilige Schrift ten stelligste de voorstelling van Ds. Keegstra weerspreekt en dat naar Gods Woord de prediking nooit een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid kan zijn.

Voorts zouden we willen wijzen op Joh. 12:39, 40: "Daarom konden ze niet gelooven, dewijl Jesaja wederom gezegd heeft: Hij heeft hunne oogen verblind, en hun hart verhard; opdat zij met de oogen niet zien en met het hart niet verstaan, en zij bekeerd worden en Ik hen geneze." Zulke woorden wegen zwaar, want zou Ds. Keegstra den moed hebben om vast te houden, dat God de Heere de oogen verblindt en de harten verhardt dergenen aan wie Hij welmeenend Zijne genade aanbiedt? Ik durf wel beweren, dat ook Ds. Keegstra hiertoe den moed niet heeft. Men durft wel veel aan. Men durft wel veel goed te praten met den dooddoener, dat iets een mysterie is en dat wij ons geloovig bij allerlei tegenstrijdigheden, die in Gods Woord gevonden zouden worden, moeten neerleggen, maar toch geloof ik nog teveel het goede van Ds. Keegstra, dan dat hij het zou aandurven om te beweren, dat de Heere God aan denzelfden persoon welmeenend Zijne genade en de zaligheid aanbiedt, en hem ook tevens zoo verhardt en verblindt, dat hij nimmer zalig kan worden. Doch let er op:

1. Dat de apostel Johannes hier een verklaring geeft van een zeker feit, dat destijds werd waargenomen. Het feit was, dat de Heiland gepredikt had, dat Hij vele teekenen gedaan had, en dat toch, niettegenstaande dit alles, velen niet in Hem geloofden. Dat was opzichzelf genomen en uit menschelijk oogpunt beschouwd een bedroevend feit, dat wel tot hopeloosheid en moedeloosheid kon stemmen.

2. Dat de Evangelist dit eerst zoo verklaart, dat dit van den Heere was, en dat er daarom niets was om bezorgd over te zijn, want immers, dat deze menschen zoo verblind waren en ongeloovig, was de vervulling der Schrift. Zij konden niet gelooven, zegt Johannes, want ten eerste moest de Schrift vervuld worden, die door den mond van Jesaja sprak: Heere, wie heeft onze prediking geloofd en aan wien is de arm des Heeren geopenbaard? En die Schrift is toch immers de afkondiging van Gods eigen welbehagen. En dit welbehagen moest geschieden. Daarom was het wel onmogelijk voor hen om te gelooven.

3. Dat Johannes echter nog verder gaat, om op het onmogelijke van hun gelooven den nadruk te leggen, en het toeschrijft aan eene werking Gods. De Heere had hunne oogen verblind. God Zelf had hunne harten verhard. En dat wel met het bepaalde doel, dat ze niet zouden gelooven, niet zouden verstaan, zich niet zouden bekeeren en Hij hen niet zou genezen. Deze taal is zoo duidelijk, dat ze voor geen tweeërlei uitlegging vatbaar is. En ze snijdt ook zeer stellig elke mogelijkheid af, dat de prediking des Evangelies een algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid zou zijn voor alle menschen, die onder die prediking verkeeren. En weer zeggen we: laat Ds. Keegstra eens trachten om dit anders te verklaren.

We willen nog wijzen op een tweetal teksten uit de brieven van den apostel Paulus.

Allereerst op Rom. 11:7-10: "Wat dan? Hetgeen Israel zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen en de anderen zijn verhard geworden, Gelijk geschreven is: God heeft hun gegeven een geest des diepen slaaps; oogen om niet te zien en ooren om niet te hooren, tot op den huidigen dag. En David zegt: Hunne tafel worde hun tot een strik, en tot eenen val, en tot eenen aanstoot, en tot vergelding voor hen. Dat hunne oogen verduisterd worden, om niet te zien; en verkrom hunnen rug allen tijd." Ook in deze woorden hebben we weer dezelfde gedachte, dat er namelijk bij de prediking des Evangelies ook een verbergende werking Gods uitgaat op de goddeloozen en verworpenen. Immers:

1. In de eerste plaats kan er geen twijfel aan bestaan of ook in deze verzen gaat het weer over de uitwerking der prediking op de verworpenen van den Heere. Dit is duidelijk, als we Jesaja 29 opslaan, waaruit de woorden van Rom. 11 gedeeltelijk eene aanhaling zijn. Daar toch lezen we: "De Heere Heere heeft over ulieden uitgegoten eenen geest des diepen slaaps, en Hij heeft uwe oogen toegesloten; de profeten en uwe hoofden en de zieners heeft Hij verblind. Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan eenen, die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of men geeft het boek aan eenen, die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet lezen." Het is wel duidelijk, dat het in deze woorden, en daarom ook in de aanhaling uit Rom. 11 weer gaat over de prediking

des Woords, destijds door den mond van den profeet Jesaja.

2. In de tweede plaats is het ook duidelijk, dat ons hier nogmaals geleerd wordt, dat er eene werking van Gods verbolgenheid uitging op de hoorders, waarvan hier gesproken wordt, waardoor zij ontvingen een geest des diepen slaaps, oogen om niet te zien, ooren om niet te hooren. En het gebed van David werd hierdoor verhoord, dat hij tegen deze vijanden Gods bidt in Ps. 69.

Wat blijft er dan in het licht ook van deze woorden der Heilige Schrift over van de voorstelling, dat de prediking des Evangelies een aanbod van genade en zaligheid is, van God aan alle hoorders, welgemeend, dat is natuurlijk met de bedoeling, dat alle hoorders zullen hooren en gelooven en zalig worden? Het welgemeende van Gods aanbod moet toch zeker wel daarin bestaan, dat de Heere ernstig wil, dat ze het Woord zullen hooren, verstaan, zich bekeeren en zalig worden. Maar indien dit de bedoeling des Heeren is in de prediking des Evangelies, hoe kan Hij dan tegelijkertijd hun ooren geven om *niet te hooren,* oogen om *niet te zien,* en een geest des diepen slaaps? En zeg nu niet, dat dit een mysterie is, want dat is het niet. De zaak is zoo duidelijk, dat een kind wel verstaan kan, dat de prediking des Evangelies metterdaad geen algemeen en welgemeend aanbod van genade en zaligheid is van Godswege. Het is een reuke des levens ten leven en een reuke des doods ten doode, en dat wel naar de uitgesproken bedoeling Gods.

Dat dit metterdaad zoo is, wordt ons ten slotte met zoovele woorden gezegd in het laatste woord uit de Heilige Schrift, dat we bedoelden aan te halen. Het is het bekende woord uit II Cor. 2:14-16: "En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triumfeeren in Christus, en deu reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen. Want wij zijn Gode een goede reuke van Christus, in degenen, die zalig worden en in degenen, die verloren gaan. Dezen wel een reuk des doods ten doode, maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam?"

Ook deze woorden zijn, wat de kwestie betreft, waarover wij thans schrijven, wel duidelijk. De apostel spreekt hier van zichzelven en zijne medearbeiders, als bedienaars van het Evangelie van Christus. Door deze bediening des Evangelies, zoo schrijft de apostel, zijn zij een reuke van Christus. En altijd zijn zij van Christus een goede reuke Gods, dat is eene reuke, die Gode welbehagelijk is, beide in degenen, die verloren gaan en in degenen, die behouden worden. Ook als er onder de prediking des Evangelies verloren gaan, zijn de predikers toch Gode een goede reuke van Christus, want alzoo is het naar Zijn welbehagen, en alzoo wordt de Heere ook in degenen, die verloren gaan verheerlijkt en gerechtvaardigd.

En zoo is het.

Een prediker mag uit menschelijk oogpunt allen, die onder zijn gehoor verkeeren, willen zaligen en mede willen nemen naar den hemel. Zeker zal hij niet zoeken, ook niet kunnen zoeken en mogen zoeken, om een reuke des doods ten doode te zijn. Zijne roeping is, om een goede reuke Christi te zijn en getrouw Gods Woord te verkondigen. Doet hij dat, dan is zijn taak verricht, en de uitkomst laat hij aan den Heere over. Hij wachte zich er echter wel voor, om God als een bedelaar voor te stellen, die machteloos aan het hart van den verstokten zondaar staat te kloppen en te wachten, of het den zondaar mocht behagen Hem open te doen. Hij wachte zich wel voor de voorstelling, dat genade en zaligheid een aanbod Gods zijn, dat de zondaar nu aan kan nemen of verwerpen. Dat is geen Evangelie. Maar hij verkondige de volle heerlijkheid Gods in Christus Jezus, den volstrekt onmachtigen en dooden zondaar, de almachtige en onwederstandelijke genade Gods, waardoor Hij Zijn uitverkoren volk redt. En daarbij bereide hij er zich wel op voor, dat hij gewillig mag zijn, om een reuke des doods ten doode, zoowel als een reuke des levens ten leven te zijn. Want zoo is het Godes wil. En zoo alleen is hij altijd overwinnaar.

Indien iemand dat doel Gods niet dienen wil, indien hij meent, dat hij zich ten doel moet stellen, om alle menschen te redden, dan kan hij geen bedienaar des Evangelies zijn, eenvoudig omdat hij niet wil, wat naar de duidelijke openbaring van Gods Woord, God wil.

En dan geschiedt er van tweeën een.

Of hij wordt moedeloos en gaat bij de pakken neerzitten, omdat er toch metterdaad velen zijn, die zijn Evangelie, indien hij het blijft prediken, niet aannemen.

Of, en dit geschiedt in onze dagen zeer veel, de prediker wringt zich in alle bochten, maakt van het Evangelie het allergoedkoopste artikel, dat er ooit op de publieke markt te vinden is, verdraait de waarheid Gods, zegt veel menschen te bekeeren en bedriegt ontzettend velen, die nimmer de onwederstandelijke genade Gods in hunne harten hebben ervaren.

En wee dien predikers!

Zij sleuren den Naam van den Allerhoogsten God en Zijnen Christus door het slijk, als ze het Evangelie te grabbel werpen op de publieke markt.

En zij bedriegen duizenden voor de eeuwigheid!

Maar in elk geval zal het toch wel duidelijk zijn, dat de prediking des Evangelies geen algemeen aanbod van genade en zaligheid is aan elk der hoorders van Godswege; maar dat ook in en door de prediking God Zich ontfermt, diens Hij wil, en verhardt dien Hij wil.

Wij hebben daartoe aangehaald tekstwoorden uit de profeten van de oude bedeeling, en duidelijk gemaakt, dat het toen alzoo stond met de prediking en Gods bedoeling daarmede. We hebben gewezen op de prediking van den Heiland Zelf en hetzelfde gevonden. En we hebben op de voorstelling gewezen, die in de brieven van de apostelen gegeven wordt, van de predi-

king en hare bedoeling. En altijd kwamen we tot dezelfde slotsom: de prediking is beslist geen algemeen aanbod van genade.

Keegstra's teksten bewezen zijne voorstelling in het geheel niet.

De teksten, die we boven aanhaalden, ontkennen de waarheid van die voorstelling echter geheel en al.

En ik twijfel er niet aan of Ds. Keegstra ziet dit nu zelf ook wel in.

H. H.

ABRAHAM THE FRIEND OF GOD

Having refreshed themselves with Abraham's service, having declared once more that Sarah shall have a son as a result of His returning, having rebuked Sarah's soliloquy, which the declaration that she shall bear, drew out, the Lord with His heavenly companions rises to depart. They turn their face toward Sodom; and Abraham goes with them to bring them on the way. Before He is permitted to return, the Lord counsels with His companions as to whether it would be proper for Him to withhold from Abraham that thing which He does; seeing that Abraham should surely become a great and mighty nation, and all the nations of the earth shall be blessed in him? "For I know," so the Lord continues, "that he will command his children and his household after him, and they shall keep the way of the Lord, to do justice and judgment; that the Lord may bring upon Abraham that which he hath spoken of him."

Without waiting for a reply — and it would have been a superfluous waiting as He (the Lord) knew that His mind was in His companions — the Lord continues, Because the cry of Sodom and Gomorrah is great, and because their sin is very grievous; I will go down now, and see whether thy have done altogether according to the cry of it, which is come unto me; and if not, I will know.

We must tarry here for a little. The Lord, it is plain, opines that it would be improper for Him to hide from Abraham the thing He is about to do. According to the Lord's way of thinking, it follows from the very nature of the case that Abraham should be told. What may the case in this instance be? And the answer is ready: Abraham shall become a great and mighty nation, and all the nations of the earth shall be blessed in him. For a personage of so high rank, the Lord has no secrets. However, the Lord's deeper reason for making Abraham His confident is given in the following verse. Abraham will command his children and his household after him, and they shall keep the way of the Lord; to do justice and judgment. In a word, Abraham is the Lord's friend. He is that because the Lord first deigned to be a friend to him. Taking this friend of His into his confidence, the Lord discloses to him the future, reveals to him one of His secrets, and thus follows a course of conduct altogether congruous with an intimate acquaintance.

How ready, the Lord, to act the part of a real friend to His people; for, mind you, between friends are no secrets. To the friend you pour out your heart. Before your friend you lay your plans; for you do not like to proceed without him knowing, without him having appraised and approved the thing you contemplate doing. You know you do not impose upon him when you come to him with your hidden things, for he is your friend who takes a deep interest in your affairs.

So, too, the Lord; He will not hide from His friend Abraham the thing He does. To Abraham He pours out His heart, reveals His secret counsels. Abraham must know and approve the thing He does before He will proceed to do it; for Abraham is His friend.

Yet it must not be supposed that the Lord could not do without the approval of His friends. He is God, self-sufficient in every conceivable respect. He, therefore, is not in the need of a counselor to help Him shape His decrees. He is not in the need of the advise or approval of some other mind in order to be strengthened in his conviction that He is right.

No one can teach God knowledge; no one can tell Him anything at all. He is God. His intelligent will is the efficient cause of the existence and subsistence of things that be, Himself excepted. He created, preserves and governs all things according to His holy will, so that nothing happens in this world but by His appointment. He keeps all things so under His power, that not a hair of our head, nor a sparrow can fall to the ground without His will.

God makes history. The events of the day are but the realization of His eternal deliberations. He brings to pass what He has spoken; He does what he Has purposed (Isaiah 46:10). His counsel stands and He will do all His good pleasure: calling a ravenous bird from the east, the man that executeth His counsel from a far country (Isaiah 9).

God is the first cause of the various phenomena in nature. He covereth Himself with light as with a garment. He stretches out the heavens like a curtain, and layeth the beams of His chambers in the waters. He maketh the clouds His chariots, and walketh upon the wings of the wind. The foundations of the earth are laid by Him, that it should not be removed forever. He covers it with the deep as with a garment: the waters stood above the mountains. At His rebuke they fled; at the voice of His thunder they hasted away. They go up the mountains; they go down the valleys unto the place which He founded for them. God has set a bound that they may not pass over; that they turn not again to cover the earth. He sendeth the springs into the valleys, which run among the hills. He watereth the hills from His chambers; the earth is satisfied with the fruit of His works. He causeth the grass to grow for the cattle, and the herb for the serv-

ice of man: that he may bring forth food out of the earth; and wine that maketh glad the heart of man, and oil to make his face to shine, and bread which strengtheneth man's heart. He appointeth the moons for seasons: the sun knoweth his going down. He makes darkness and it is night . . . . He looketh on the earth and it trembleth: He toucheth the hills, and they smoke (Ps. 104).

Since God is creator of things that be, and the cause of the events of history, it follows that things creatural do not serve God as so many sources or vehicles of information and wisdom. God observes and inspects, but having done so He knows no more than He did before the inspection was made. For the things made are His handiwork. Of the speech of creation, He is the author. Wherever He turns He beholds the image of Himself impressed by Him upon the works of His hands.

We conclude that the sum total of things made, plus the things being made to transpire, do not teach God knowledge. Man and the angel cannot teach God. Being creatures they need to be taught. Neither is there another god at whose feet our God placed Himself to be informed. It must be then that God's knowledge is original with Himself, and at once self knowledge. Knowing Himself, He knows all there is to be known, and taught by none is the teacher of all.

As to man, he is creature and not creator. Hence, he must be told, informed, taught. Being equipped with capacities for knowing, he can be taught. He understands God when the latter speaks. Placing himself at the feet of God, man will know. He has no knowledge original with himself. What he knows is a gift of God. Thrown on his own resources, and left to himself, man can know nothing. It cannot be otherwise, for he is but a creature. The ideas embodied in things made are not his, but God's. The glory which the heavens declare is the glory of the Creator, not of the creature. The firmament showeth *God's* handiwork. *His* speech it is which day unto day uttereth. Night unto night showeth knowledge of the Architect of the universe. If man refuses to listen to the speech of God, it is night in his soul. Such are the plain teachings of Scripture. Said the Lord unto Job: "Gird up thy loins now like a man; for I will demand of thee, and answer thou me. Where wast thou when I laid the foundations of the earth? Declare if thou hast understanding. Who hath laid the measures thereof, if thou knowest, or who has stretched the line upon it? Whereupon are the foundations thereof fastened, or who laid the corner stone thereof? When the morning stars sang together, and all the sons of God shouted for joy? Or who shut up the sea with doors, when it brake forth, as if it hath issued out of the womb? When I made the cloud the garment thereof, and thick darkness a swaddling band for it . . . ? Hast thou entered the springs of the sea, or hast thou walked in the search of the depth? Have the gates of death been opened unto thee, or hast thou seen the doors of the shadow of death? Hast thou perceived the breadth of the earth? Declare if thou knowest it all. Where is the way where light dwelleth, and as for darkness, where is the place thereof? Knowest thou it, because thou wast then born, or because the number of thy days is great? Hast thou entered into the treasures of the snow, or hast thou seen the treasures of the hail . . . . ? By what way is the light parted, which scattereth the east wind upon the earth? Hath the rain a father, or who hath begotten the drops of dew? Out of whose womb came the ice: and the hoary frost of heaven, who hath gendered it?" (Job 38).

We conclude that man *knows as man.* His ideas are not original with him. There is but one such fountain of knowledge, namely, God. Men must be taught by Him. All men — the farmer and the craftman, as well as the theologian. Attend to this Scripture. "Give ye ear and hear my voice; hearken and hear my speech. Doth the plowman plow all day to sow, doth he open and break the clods of ground? When he hath made plain the face thereof, doth he not cast abroad the fitches, and scatter the cummin, and cast in the principal wheat and the appointed barley and the rye in their place? *For his God doth instruct him to discretion, and doth teach him.* For the fitches are not threshed with a threshing instrument, neither is a cart wheel turned about upon the cummin; but the fitches are beaten out with a staff, and the cummin with a rod. Bread corn is bruised; because he will not ever be threshing it, nor break it with the wheel of his cart, nor bruise it with his horsemen. *This also cometh from the Lord of hosts, which is wonderful in counsel, and excellent in working*" (Isaiah 28:23-29).

The Lord, then, has no need of man's approval or advice for He is the Lord, and man is creature. Yet to such as are His friends, the Lord, great, wise, and mighty, pours out His heart, reveals His secrets. There is a revelation of Jesus Christ, which God gave unto him, to shew unto His servants the things which must shortly come to pass. And these friend-servants approve of what the Lord is about to do and praise His name for His righteous judgments. They say, We give thee thanks, O Lord God Almighty, which art, and wast, and art to come; because thou hast taken to thee thy great power, and hast reigned. And the nations were angry, and thy wrath is come, and the time of the dead that they should be judged, and that thou shouldest give reward unto thy servants the prophets, and to the saints, and them that fear thy name, small and great; and shouldest destroy them which destroy the earth. Rev. 2:17, 18. In the praise of His friends — a praise which He, to be sure, prepares, the Lord takes keen delight.

There is still another matter to which must be

attended. Said the Lord, For I know him (Abraham) that he will command his children and his household after him, that they shall keep the way of the Lord, to do justice and judgment; that the Lord may bring upon Abraham that which he hath spoken of him. There is then a close connection between Abraham's keeping the way of the Lord, and the Lord bringing upon him that which he had spoken. Covenant fidelity and the favor of the Lord go hand in hand. That the Lord can bless and bring to glory the righteous only; that, on the other hand, his face is against them that do evil, to cut off the remembrance of them from the face of the earth, are truths circulating through Scripture.

The holy and righteous God arises to scatter his enemies. Those who hate Him flee. As smoke is driven away so he drives them away. As was melteth before the fire, so the wicked perish before the presence of God. However, there is a sanctuary wherein is found an altar and a mercy seat and a serving priest. The God of grace, mercy and peace dwells there. Let the broken hearted rejoice. These truths constitute the very heart of the message of the prophets of the old dispensation. We present the following selections. "The Lord is in His holy temple, the Lord's throne is in heaven; His eyes behold, His eyelids try the children of men . . . The wicked and him that loveth violence his soul hateth. Upon the wicked he shall rain snares, fire and brimstone and a horrible tempest; this shall be the portion of their cup (Ps. 11:5, 6). Their sorrows shall be multiplied that hasten after another God (Ps. 16:4). Thine hand shall find out all Thy enemies; thy right hand shall find out those that hate thee. Thou shalt make them as a fiery oven in the time of Thine anger: the Lord shall swallow them up in His wrath, and the fire shall devour them. Their fruit shall Thou destroy from the earth, and their seed from among the children of men. For they intended evil against Thee: they imagined a mischievous device, which they are not able to perform. Therefore shalt thou make them turn their back, when Thou shalt make ready Thine arrows upon Thy strings in the face of them (Ps. 21:9-12). Because they regard not the works of the Lord, nor the operations of His hands, He shall destroy them and not build them up (Ps. 28:5). Many sorrows shall be to the wicked (Ps. 32:10). The face of the Lord is against them that do evil, to cut off the remembrance of them from the face of the earth (Ps. 34:16). But Thou, O God, shalt bring them down into the pit of destruction: bloody and deceitful men shall not live out half their days . . . . (Ps. 55:23). But thou O Lord shalt laugh at them, thou shalt have all the heathen in derision (Ps. 59:8). But God shall shoot at them with an arrow; suddenly shall they be wounded (Ps. 64:7). But God shall wound the head of his enemies, and the hairy scalp of such a one as goeth on still in his trespasses (Ps. 68:21). How are they brought into desolation, as in a moment; they are utterly consumed with terrors. As a dream when one awakeneth; so, O Lord, when Thou awakest shalt Thou despise their image (Ps. 73:19, 20). Shall the throne of iniquity have fellowship with Thee, which frameth mischief by a law? . . . . And He shall bring upon them their own iniquity and shall cut them off in their own wickedness; yea, the Lord our God shall cut them off (Ps. 94: 20, 23). Clouds and darkness are round about Him; righteousness and judgment are the habitation of His throne. A fire goeth before Him, and burneth up His enemies round about . . . . Confounded be all they that serve graven images, that boast themselves of idols . . . . (Ps. 97:2, 3, 7). Surely Thou wilt slay the wicked, O Lord (Ps. 139:19). All the wicked will He destroy (Ps. 145:19). For the froward is abomination to the Lord . . . The curse of the Lord is in the house of the wicked . . . Surely He scorneth the scorners . . . shame shall be the promotion of fools (Prov. 3:32-35). The fear of the wicked it shall come upon him . . . . As the whirlwind passeth so is the wicked no more . . . . The years of the wicked shall be shortened . . . . the expectation of the wicked shall perish . . . . The wicked shall not inhabit the earth . . . . the froward tongue shall be cut out (Prov. 10: 27, 31). The wicked shall be filled with mischief (Prov. 15:29). Every one that is proud in heart is an abomination to the Lord (Prov. 16:5). But the wicked are like the troubled sea, when it cannot rest, whose waters cast up mire and dirt. There is no peace sayeth my God to the wicked (Isaiah 57:20, 21). God is jealous, and the Lord revengeth, and is furious; the Lord will take vengeance on His adversaries, and He reserveth wrath for his enemies (Nahum 1:2). He that believeth not the Son shall not see life; but the wrath of God abideth on him (John 3:36). For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness (Rom. 1:18). If any man love not the Lord Jesus Christ, let him be cursed, the Lord cometh (I Cor. 16:22). God resisteth the proud (I Pet. 5:5).

The Scriptures, then, most emphatically do assert that the (reprobate) wicked one is no friend, no associate of God. Such a one must keep his distance. What is more, the curse of God is in his house. The face of the Lord is against him. His sorrows shall be many. He shall be swallowed up in the Lord's wrath. His remembrance shall be cut off from the face of the earth, for he regards not the work of the Lord nor the operation of His hand. He believeth not in the Son. Therefore the wrath of God abideth on him.

On the other hand, the souls of the righteous He satisfies with mercy.

Such are the plain teachings of Scripture. His (the Lord's) secret is with the righteous. He blesseth the habitation of the just. He giveth grace unto the lowly. The wise shall inherit glory (see Prov. 3:32-35). The Lord will not suffer the soul of the righteous to famish. Blessings are upon the head of the just.

The memory of the just is blessed. The desire of the righteous shall be granted. The righteous is an everlasting foundation.

To be sure, the righteous brought to glory are in and of themselves as ill-deserving and condemnable as those in whom the Lord takes no delight. They stand in the judgment because of their being sprinkled by Christ's blood, which again shows that righteousness and divine favor go hand in hand; for Christ was a high priest, holy, harmless, undefiled, separate from sinners, and made higher than the heavens; who needed not daily, as those high priests, to offer op sacrifice, first for his own sins, and then for the peoples: for this he did once, when he offered up himself . . . . (Heb. 7:26, 27). That only they who are in this high priest have access to the throne of grace is another foundation truth of Scripture.

The theory of common grace defines God as a being capable of showing favor or grace to the naked sinner. Does God, so one of the exponents of this theory asks, show any favor to the reprobate? And his answer: "Those who deny common grace, say that He is not. God's attitude toward them is solely one of wrath and hatred. He does not love them. He is not kindly disposed toward them. Therefore, when He sends them blessings, these do not flow from His goodness, but rather from His wrath. Their purpose is simply to render them without excuse in the day of judgment, to fatten them for the day of slaughter . . . this view is in conflict with Scripture . . . . Our God is a just God but not a cruel God. He has no pleasure in the misery of any of His creatures. He sends the wicked earthly blessings as the fruit of His kindness, in order to convince them of His sincere willingness to bestow upon them the greater gift of the salvation of Jesus Christ. God is just and stern, but He is not harsh and cruel. He is not a God who reveals to a large part of humanity nothing but His wrath. Even the reprobates are His creatures, the works of His hands; and in His goodness and grace He lavishes blessings upon them as long as they live, even though they perish in their sins" (Rev. H. J. Kuiper, *The Three Points of Synod*).

Here, then, it is asserted that a God who will not save all men, who will not assume a kindly attitude toward all men, who will not bless the naked sinner devoid of righteousness, is a cruel and harsh God. In the attempt to give to their theory a semblance of truth, they resort to the following reasoning. Christ is an unmerited gift of grace unto the ill-deserving sinner. If so, it follows that the gifts of common grace bestowed upon the reprobate are in the need of neither a juridical basis nor of a meritorial cause. Amazing! Fact is, that Christ bore our sins upon the cursed tree and thus merited himself for His sheep; He thus became His own meritorial cause.

To return to Abraham, the Lord knows that he and his children shall keep the way of the Lord. He knows because the believing Abraham is His workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which God hath before ordained that he should walk in them. The Lord, therefore, makes known unto Abraham the thing that He does. Because the cry of Sodom and Gomorrah is great, and because their sin is very grievous; the Lord will go down now, and see whether they have done altogether according to the cry of it, which is come unto him; and if not He will know. The Lord, then, will institute an investigation into the state of affairs of the cities of the plain. Having done so, however, He will know no more than He did before He investigated; for also to the violence of the wicked there corresponds an eternal decree. The Lord's manner of speech is to be accounted for by the fact that He takes a deep interest in the state of affairs on earth. So the Lord had His companions turn their faces from thence, and go toward Sodom; but Abraham stood yet before the Lord, and Abraham drew near and said, Wilt thou also destroy the righteous with the wicked? Peradventure there be fifty righteous within the city; wilt thou also destroy and not spare the place for the fifty righteous that are therein? That be far from thee to do after this manner, to slay the righteous with the wicked; and that the righteous should be as the wicked, that be far from thee: Shall not the judge of all the earth do right? And the Lord said, If I find in Sodom fifty righteous within the city, then I will spare all the place for their sakes. And Abraham answered and said, Behold now, I have taken upon me to speak unto the Lord, which am but dust and ashes: Peradventure there shall lack five of the fifty righteous: wilt thou destroy all the city for lack of five? And he said, If I find there forty and five, I will not destroy it. And he spake unto him yet again, and said, Peradventure there shall be forty found there. And he said, I will not do it for forty's sake. And he said unto him, Oh, let not the Lord be angry, and I will speak: Peradventure there shall thirty be found there. And he said, I will not do it, if I find thirty there. And he said, Behold now, I have taken upon me to speak unto the Lord: Peradventure there shall be twenty found there. And he said, I will not destroy it for twenty's sake. And he said, Oh, let not the Lord be angry, and I will speak yet but this once: Peradventure ten shall be found there. And he said, I will not destroy it for ten's sake.

And the Lord went his way, as soon as he had left communing with Abraham; and Abraham returned unto his place.

Let us comment upon this intercessory prayer of the patriarch. Said Jesus to his disciples, "But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen do: for they think that they shall be heard for their much speaking. Be not ye therefore like unto them: for your Father knoweth what things ye have need of,

before ye ask Him" (Matt. 6:7, 8).

So then, the heathen, thinking he will be heard for his much speaking, prays long and repeats much; for he thinks that the Most High must be prevailed upon by his prayer to act the part of a wise, just and good God.

Further, the heathen thinks of his god as one unacquainted with the state of affairs of man. He is therefore in the need of information.

It follows that the heathen, by defining his god as one who knows not, or who knows because he has been told, denies that his god keeps himself, when in action, to an eternal counsel. How abominable the prayer reposing upon a basis constituted of such views of god; for a god who is dependent upon one other than himself for information, is no god. A god who by man's prayer must be coaxed into doing the right thing, is not just and kind and good.

Christ assures His followers that their Father knoweth what things they have need of before they ask Him. He knows because He determined those needs. Not only to these needs, but to every event in history corresponds an eternal decree. Therefore the Lord can declare the end from the beginning, and from ancient times the things that are not yet done, saying, My counsel shall stand, and I will do all my pleasure . . . . (Isaiah 46:9).

As for His children, the Lord's mind is to hear them before they ask. The need, the prayer, together with the divine response, are so many projections in time of an eternal counsel. He is the workman, both of the need which He satisfies, and the prayer to which He responds, so that our prayer, be it ever so fervent, does not make Him willing. The will to hear is eternal.

That God knows our needs and has a mind to deal justly and kindly with His children before they ask, makes prayer worth while. Your child asks you for bread, because of your love for your child, you are of a mind to give him bread before the petition is made. Your child knows this too, therefore it asks.

As for Abraham, he prayed, not as the heathen pray; for he was no heathen but a believer. The prayer, then, represents no attempt on the part of Abraham to arouse God's sense of justice, or to waken in Him a slumbering conscience. The prayer was not prompted by a fear that the Lord might slay the righteous with the wicked, might place the righteous in a class with the wicked to treat them all alike. The prayer was not the issue of a heart in which the thought had taken root that the Lord can be prevailed upon to change His mind, to alter His decrees. Abraham when he spoke, was not setting himself up as one who must lecture God into dealing fairly with His creatures. To the contrary, Abraham speaks because he is firmly convinced that it is far from God to slay the righteous with the wicked; because he is convinced that the judge of heaven and earth shall do right.

However, if Abraham was so disposed, if his faith in the justice and goodness of God was that implicit, why should he desire it necessary to speak at all? Because he knew that he had great power with God, if he drew nigh unto Him in behalf of these just ones, whom he loved, and whose well-being lay close to his heart. The mind of Christ was in this patriarch. Christ, too, prays for those given Him by the Father, not under the impulse of a great dread that His Father bears them ill, but in the firm conviction that, whereas the Father loves them, every prayer uttered in their behalf is heard.

This patriarch, further, prays for the righteous, not for the wicked whose cry was great and whose sin very grievous. True, he would see them spared but only for the sake of the righteous who, he thinks, might be found among them. Says he, Wilt thou also destroy and not spare the place for the fifty righteous that are therein? Fact is, that since these wicked ones belonged to that unhappy portion of humanity, against whom the Lord hath indignation for ever, he might not pray for them. Christ, too, said did He not? I pray not for the world, but for them which thou hast given me; for they are mine. John 17:9. To Abraham also these just ones had been given. In him are they blessed. In praying for them, he is the type of Him who ever liveth to make intercession for the saints.

Because he prays for the just, Abraham is most bold. Six times does he speak. Each succeeding petition is occasioned by the feeling that the number at which the righteous persons was set in the previous prayer was too high. The final plea was made in behalf of ten righteous.

Abraham's boldness is mixed with deep reverence and humility. He is but dust and ashes. The Lord must not be angry because he speaks once and again.

Further, the succeeding prayer is not prompted by the declaration on the part of the Lord, that the number at which the righteous persons was set in the preceding prayer were not to be found in the aforesaid region. The Lord's answer each time was not, There are not that number of righteous persons found in Sodom, but, If I find in Sodom fifty righteous within the city, then I will spare all the place for their sakes; and again, If I find there forty and five, I will not destroy it; and once more, I will not do it for forty's sake; and then, I will not do it, if I find thirty there; and finally, I will not destroy it for ten's sake.

The fact that Abraham pleads each time for a smaller number though as far as he knew the larger number might be there, shows that he nevertheless fears that the number in the preceding prayer was set too high. The fact that he repeatedly detracts from the original number shows that the righteous are precious in his sight and that he could not see one of their number perish.

The question arises why Abraham refrained then to put in a plea for *one* righteous and ceased with the

number ten? And the answer is ready, whereas the Lord had granted each successive request for the salvation of the smaller number, Abraham was now convinced more than ever of the Lord's great regard for the righteous, a regard so very great that He would not destroy one righteous person with the wicked. It must not be supposed then that Abraham returned to his tent with the thought in his soul that God would destroy any number of just persons beneath ten.

A final remark. Having attended to Abraham's intercessory prayer, the thing that stands out clear is that the Lord, now as well as then, spares the wicked for the sake of the righteous, that a world in which no just ones are to be found, is ripe for judgment.

G. M. O.

INGEZONDEN

Ds. Atherton en de Sovereign Grace Union

Hooggeachte Redakteur!

't Is niet dan met tegenzin, dat ik nogmaals de pen opvat, om over bovenstaand onderwerp mijn gedachten te zeggen.

In de S. B. van 15 April vraagt Ds. H. van mij bewijs voor hetgeen ik in een kort ingezonden stukje over deze zaak had geschreven. Om verschillende redenen echter had ik daar bezwaar tegen en na een samenspreken met Ds. H. vonden wij goed, om onze gedachten over deze zaak in een ledenvergadering van de S. B. tegen elkander te verwisselen.

Edoch, nadat wij de Board der R. F. P. A. hiervan hadden kennis gegeven, kregen we van bovengenoemde board den 5en Juni l.l. bericht, dat de board dat niet wilde, maar van mij eischte om, hetgeen ik had geschreven in de S. B. te verantwoorden. Vandaar dit schrijven.

Toen ik nog in het ouderlijk huis verkeerde, lazen mijn ouders een modern weekblaadje: "Het Friesche Volksblad." Dit blaadje had als motto een gedicht van J. P. Heye, hetwelk luidde:

"Braaf is braaf en slecht is slecht,
Of het vriend of vijand doet.
Daarom, jongens, houdt je goed,
Dat ge trouw uw meening zegt,
Dat ge spreken durft in 't recht:
Dat is braaf en dat is slecht."

Nu laten wij het "braaf en slecht" maar weg en blijven alleen maar bij het: trouw uw meening zeggen. Bovenstaand gedicht heeft echter tot ons twintigste jaar toe het beginsel geweest, waaruit wij leefden. Maar toen het Gode behaagde Zijn Zoon in ons te openbaren, toen, ja toen bleef ook dit beginsel ons nog bezielen, maar de eere Gods kwam op den voorgrond.

Het was door deze beginselen gedreven, dat wij in de Augustus vergadering van Classis Oost in 1924, waar we als afgevaardigde van de Dennis Ave. Chr. Geref. Kerk tegenwooordig waren, opkwamen en spraken voor de zaak van Ds. H. en den Kerkeraad van Eastern Ave., omdat op bovengenoemde vergadering het gruwelijkst onrecht werd bedreven en de eere Gods goddelooslijk vertrapt werd.

Diezelfde beginselen bezielden ons ook, toen we in de S. B. van 1 April die bewuste zin neerpenden. Het was door hetzelfde beginsel, dat we in de S. B. van 15 April onze vragen richtten tot Ds. H. en ten slotte het uitspraken, dat wij niet anders konden zien, dan dat we in de zaak van Ds. Atherton en de S. G. U. ons beginsel verloochenden.

Neen, we vroegen niet omdat we geen antwoord wisten op de door ons gestelde vragen; maar wij dachten: als wij die vragen stellen, dan zal Ds. H. ze zeker wel beantwoorden. Immers de profeet Jesaja vroeg ook aan koning Hiskia in de geschiedenis van Hiskia's zonde, wat voor mannen dat waren, die tot hem waren overgekomen en wat ze gezien hadden. Volgens een preek van Ds. H. wist de profeet het zeer goed, maar als men op den man af vraagt, komt de waarheid in den regel beter aan het licht. Zoodoende vroegen wij ook, maar werden teleurgesteld omdat het antwoord achterwege bleef.

In het naschrift van Ds. H. op ons stukje in de S. B. van 1 April, zegt Ds. H., dat hij in de naaste toekomst zal bewijzen, dat Ds. Atherton wel degelijk een van de onzen is.

Nu kwam in de volgende S. B. een Art. van de hand van Ds. H. over bovenstaand onderwerp. We zagen daarin de poging om het bewijs te leveren, maar 't mocht ons althans niet gelukken het er in te vinden.

En nu is het wel waar, dat iemand ons in zekere vergadering toevoegde: "Ds. Atherton komt nu toch niet, waarom er nog tijd mee te verspillen?" alsof met het niet komen van Ds. A. de beginsel-kwestie van de baan was. Ook schrijft Ds. H. in zijn artikel, dat we de discussie over deze zaak wel kunnen sluiten, maar waar èn Ds. H. èn de Board der R. F. P. A. ons voor bewijs vraagt van wat we hebben gezegd, moeten we toch wel even op dat Art. terug komen.

De aandachtige lezer van dat Art. zal zeker wel hebben opgemerkt, dat Ds. H. alhoewel niet direct, maar toch indirect reeds een antwoord heeft gegeven op mijn laatste drie vragen. Daarom kunnen we over die vragen kort zijn.

Allereerst wenschen we echter te zeggen, dat alles wat Ds. H. in dat artikel opnoemt, dat er gesproken en gelasterd is over Ds. A. en de S. G. U. wij ons daaraan niet hebben schuldig gemaakt, maar noemen vele van die uitingen eenvoudig onzin. Wij voor ons hebben nooit iets anders voor oogen gehad dan de beginselkwestie en wel in hoofdzaak zooals die belichaamd is in onze eerste vraag.

In de eerste plaats wenschen we er dan op te wijzen, in welke betrekking Ds. Atherton staat tot de

S. G. U. Hij is er secretaris van. En evenzoomin als men Ds. Beets kan losdenken van de zending der Chr. Geref. Kerk in Amerika, evenzoomin als men Ds. H. kan losdenken van de Prot. Geref. Kerken, evenzoomin kan men Ds. A. losdenken van de S. G. U. Hij is verplicht daarvoor te ijveren, propaganda te maken, leden te verwerven. Hij onderneemt reizen in het belang van de S. G. U. In één woord, Ds. A. is het niet alleen eens met de S. G. U. maar hij is er het hart van de ziel van. Zoodoende is hij zeker eensgeestes met de leden der S. G. U. en in het bijzonder met zijne medebestuursleden. En zeker hadden wij nooit den naam van Ds. A. gehoord, ware het niet om de S. G. U. Als predikant van een independentistische gemeente in het groote Londen was er zeker nooit van hem gehoord. En van welke kleur en richting zijn nu Ds. A. medebestuursleden?

Er zijn predikanten uit de Engelsche Staatskerk (Episcopaalsch) en van de Baptisten. Mij dunkt, dit is al genoeg gezegd, want wat verbondsbeschouwing houden die broeders er op na. En wat aangaande de leer der algemeene genade? In hunne pamphletten komt het meer dan eens uit, dat ook zij den goddelooze zegen laten ontvangen.

De S. G. U. is geen kerkgenootschap, of staat als zoodanig in eenige betrekking tot elkander. B.v. Ds. Atherton's gemeente is independentistisch. Is dit zuiver Gereformeerd? We weten immers wel beter? Zeker, bij de nog eenigszins Calvinistische richtingen is de S. G. U. vrij populair. Dat bleek verleden jaar wel, toen een gezelschap van de S. G. U. onder leiding van Ds. Atherton een propaganda reis door Nederland maakte. Gereformeerden, Christelijke Gereformeerden, Oud-Gereformeerden en Rechtzinnigen uit de Nederlandsche Hervormde Kerk waren hunne gastheeren. Dr. Van Lonkhuyzen is verleden jaar even hartelijk door hen ontvangen als Ds. H. en ik twijfel niet, dat als Dr. Beets, Ds. M. De Haan en Ds. Bultema dezen zomer tot hen gingen, ze even hartelijk zouden worden ontvangen. De S. G. U. moet in stand gehouden worden mede door extra gaven en bijdragen, en een paar honderd Amerikaansche dollars zijn zeer welkom.

"Broeder Cammenga moet thans niet vragen, maar bewijzen"; dit is de eisch van Ds. H. en de Board der R. F. P. A. En daarom komen we tot onze eerste vraag: waar staat de S. G. U. op het stuk van het probleem der zonde? En dan is ons antwoord: ze staat overal en daarom nergens.

Bewijs:

Gelijk Ds. H. gereedelijk zal toestemmen, zijn er niet weinigen, die Infralapsarisch zijn. Pastor F. H. Wright, minister of Hope Street Baptist Chapel, Rockdale, Vice Pres. der S. G. U. schrijft in zijne rede over: The Love of God, Manifested in Grace: "It is the knowledge he had of the fall, and the ruin and woe wrought by it, the necessity for redemption and regeneration, that determined this sending forth of His Son." (Het was de wetenschap, die God had van den val en de verwoesting en ellende door dezelve gewerkt, de noodzakelijkheid van verlossing en wedergeboorte, dat Hij besloot tot het zenden van Zijnen Zoon.) Laten we met zoo'n Infra broeder een gesprek aanknoopen.

Vraag: U gelooft, dat waar God wist, dat de zonde in de wereld zou komen, Hij daarom sommigen verkoor ten eeuwigen leven, terwijl Hij anderen verwierp? Antwoord: Zeer zeker! Vraag: Verkoor God dezulken ten eeuwigen leven van wien Hij wist, dat ze Zijn Woord zouden aannemen en in Jezus Christus gelooven? Antw.: Beslist niet! Dat zoude Arminiaansch zijn. Maar des Heeren verkiezing was geheel vrije, souvereine genade, afgedacht van iets in of door den mensch. Dit antwoord schijnt op den klank af wel aardig Gereformeerd te zijn en toch is het gansch en al onbijbelsch. Wij, Prot. Gereformeerden, gelooven op grond van Gods Woord, dat Gods verkiezing en verwerping beslist souverein, geheel vrijmachtig was, afgedacht van *iets* of *iemand*. Volgens Infra standpunt heeft de verkiezing zijn oorzaak in de zonde, ongeveer zooals wij vroeger in de Nederl. Herv. kerk zongen: "In liefde en met medelijden zaagt Gij Adams kinderen aan." Wij gelooven daarentegen, dat de zonde haar oorzaak in de verkiezing heeft, en het gevolg er van is. Calvijn zegt hiervan: "God is alles of niets; indien de oorzaak van Gods daden buiten Hem ligt, dan vervalt daardoor Zijn souvereiniteit." Doch er is meer. Het groote stuk in onze belijdenis is: "God is God!" Maar op Infra-standpunt komen Satan en zonde als machten tegenover Hem te staan. Nu mag Ds. Atherton Supralapsarisch wezen, hij en allen, ja ook Ds. H., die leden van de S. G. U. zijn en met elkander samenwerken tot één doel, moeten elkander toch de broederhand geven en verklaren allen eensgeestes te zijn op het stuk der Souvereine genade Gods.

Waar Ds. H. de grondslag aangeeft van de S. G. U. in de S. B. van 15 April daar staat onder punt 2: "De leer van den Drieëenigen Jehovah: a. De Souvereiniteit Gods." Heel vaag niet waar? Als dit punt op den grondslag van ons gelooven en belijden in en van de Souvereiniteit Gods eens duidelijk omschreven wordt, dan zouden de Infra's spoedig voor hun lidmaatschap bedanken. Een jaar of vijf a zes geleden, had ik volgens mijn toenmalig inzicht in die dingen ook wel lid kunnen worden van de S. G. U., maar nu, na onderwezen te zijn in prediking en lezingen en S. B. artikelen van Dss. Hoeksema en G. M. Ophoff is het mij eene onmogelijke zaak en tevens een onbegrijpelijke hoe zelfs onze geliefde leiders lid kunnen zijn.

Ds. H. schrijft in zijn Art. over bovenstaand onderwerp: "Bovendien tracht men dit doel (nl., het verdedigen van de leer der Vrije Genade) te bereiken door het houden van conferenties en andere vergaderingen, waarin de oude en beproefde waarheden worden besproken." Eene vraag: Hoe is het mogelijk, waar Infra en Supra, Episcopaal en Baptist vereenigd zijn? In de Mei conferentie van 1929 heeft men wel opge-

past om b.v. het stuk van de Verbondsgedachte aan te roeren. Alleen Dr. Van Lonkhuyzen heeft het in zijne rede genoemd en dan nog slechts zijdelings. Zeker, ik kan het verstaan, wat Ds. Hoeksema schrijft in 't laatst van zijn artikel: "Natuurlijk wil dit niet zeggen, dat allen, die aan de S. G. U. behooren, het eens zijn op elk punt der leer. Ook houdt dit zelfs niet in, dat ik onvoorwaardelijk zou willen onderschrijven of aanbevelen, alles wat door de Union wordt uitgegeven. Maar wel is waar, dat allen het eens moeten zijn op het stuk der Souvereine Genade, *voorzoover* (vette letters van ons) deze waarheid uitgedrukt ligt in den grondslag der Union." We meenen te hebben aangetoond, dat die uitdrukking zeer vaag is. Om al deze redenen geloof ik, geachte redacteur, dat we waarlijk beter af zouden wezen met Dr. Hepp en een beetje algemeene genade dan met den secretaris van de S. G. U. Ds. Atherton.

In geen anderhalf jaar is door ons als Prot. Geref. Kerken iets gedaan. "Laat ons maar eerst belijden, dat we reeds lauw werden," schreef Ds. H. in de S. B. van 15 Febr. Nu gaat de R. F. P. A. Ds. Atherton vragen om eenige lezingen voor ons te houden. *Meer kon* de R. F. P. A. ook beslist niet doen. Wat er dan verder door Ds. A. gedaan kon worden, daarover moesten de kerkeraden beslissen. Niemand geloofde, dat deze lezingen onzijdig zouden zijn. "Nu maar, Ds. Atherton zal volk trekken, hoor!" "Dat zal onze zaak ten goede komen!" Deze en dergelijke uitdrukkingen hoorde men van de voorstanders. Ja, wij zouden groot worden! Hiskia werd gestreeld door de komst van de gezanten van den koning van Babel. Hij liet hun alles zien; geen ding in zijn huis en koninkrijk, dat hij hun niet toonde. Vooral de zonnewijzer van Achab moest worden bewonderd, maar koning Hiskia vertelde hun niet van de verlossende genade van Israels God. Doch Jesaja werd gezonden en 't werd Hiskia als het ware zoo maar uit de handen geslagen. Wij waren lauw, wij zaten stil. Ds. A. zou er leven inbrengen. Maar de Heere kwam tusschenbeide en sloeg het ons uit de handen. Opmerkelijk toch!

De Heere had ons het werk op de handen gezet om te strijden voor de zuivere leer der vrije genade Gods en alzoo voor de eere Zijns grooten Naams. Het was immers des Heeren eeuwig voornemen om Zijne kinderen den beelde, niet van den eersten Adam, maar van Zijnen Zoon gelijkvormig te maken. In zijne predikatie over Col. 1:20 zeide Ds. H.: "God is één en in den raad des vredes besloot Hij hemel en aarde tot één te vergaderen in Christus Jezus. God is één en zijn raad is één, het is daarom niet denkbaar, dat er in de schepping een tweespalt zou blijven." En in de avondpreek over Col. 2:16 riep Ds. H. het uit in het vuur van zijne rede met kracht en klem: "Some even in Ref. circles preach: you must be risen with Christ. But it is a lie. If I should preach this I should deny Christ. Nay, from eternity He had raised His elect with Christ." "Om Mijns zelfs wil en om Mijns grooten Naams wil" spreekt de Heere heb Ik dit gedaan. En dit alles voor oogen houdende, kunnen wij dan dengene, die de zonde als oorzaak der verkiezing en verwerping stelt, die Satan en zonde als machten tegenover den Heilige Israels zetten, de broederhand geven en met hen samenwerken?

Op maatschappelijk gebied veroordeelen wij de Labor Unions, en gaan straks misschien degenen, die zich uit zwakheid des geloofs bij de Union aansloten behandelen. Zij verloochenen hun beginsel om een stukje brood en tasten de eere van hunnen Jehova God aan. Wij, als wij ons aansluiten bij de S. G. U. verloochenen ons beginsel van de *zuivere, vrije, souvereine* genade Gods. 'k Ben er in mijn ziel van overtuigd, dat de zaak van Ds. Atherton en de S. G. U. een verzoeking van Satan was. De Heere heeft zijne listen echter gebruikt en onze geest is door Gods genade weer levendig geworden. Er komt in de laatste weken immers weer leven in de Prot. Geref. Kerk?

"Dat is ernstige taal!" schreef Ds. H. in zijn naschrift op mijn stukje in de S. B. van 15 April. Zeker, dat is ernstige taal, ons, onder Gods voorzienigheid en de leiding des Heiligen Geestes, door Ds. H. zelf geleerd. En de H. G. getuigt in onze harten, dat die leer de leer des Bijbels is.

Bij de behandeling van het zevende gebod heeft Ds. H. met kracht en klem ons jonge volk er tegen gewaarschuwd, om niet buiten eigen kring een vriend of vriendin te zoeken. Laten we ons dan vooral wachten om niet buiten eigen kring betrekkingen aan te knoopen, om onze macht en invloed te vermeerderen, maar laten wij getrouw zijn in den kring en in het werk, dat onze God ons op de handen heeft gezet tot eere Zijns naams. En hiermede, geachte Red., meen ik aan uw eisch en dien der Board onzer R. F. P. A. te hebben voldaan.

Uw medestrijder voor de eere Gods,

J. Cammenga Sr.

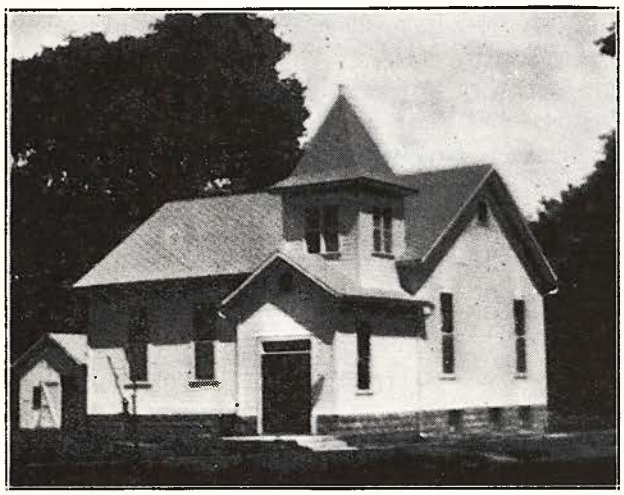
Uit de hoogte — in de diepte,
Uit de ruimte — in het nauw,
Uit de woeling — in de stilte,
Uit de vreugde — in den rouw,
Leidt de Heiland Zijne kind'ren
Tot men Zijne wond'ren ziet,
Hoe ter rechter tijd het rechte
Tot hun eeuwig heil geschiedt.
Leidt hen door de heete ovens,
Loutert hun geloof als 't goud,
Tot zij 't antwoord fluist'rend geven:
"Heer, Uw wil is mijn behoud!"

"Heere Jezus, U leef ik, Heere Jezus, U sterf ik. Gij zijt in leven en in sterven mijn gewin." (Friedrich Wilhelm I, de Koning van Pruisen.)

UIT OSKALOOSA, IOWA

Het is tijd, dat wij de lezers van de S. B. eens iets mededeelen van de gemeente te Oskaloosa. Dat wij klein zijn en voor veler oogen niets beteekenend, is toch voor ons geen reden om te zwijgen, daar wij ook niets hebben te roemen van onszelven, maar onze roem is alleen in den Heere, die alles zoo wel gemaakt heeft. Ja, God heeft groote dingen bij ons gedaan, dies zijn wij verblijd. Wanneer wij in acht nemen, dat wij als gemeente nog geen twee jaren hebben bestaan, dan zijn wij rijkelijk gezegend. En dan moeten wij zeggen, dat onze God alle eer, lof en aanbidding toekomt.

Een verzoek werd gericht aan de Classicale Commissie om als gemeente te worden georganiseerd. Op dat verzoek ontvingen wij ten antwoord, dat Dss. Hoeksema en Ophoff zouden overkomen op den 23sten Augustus 1928. Op den avond van dien datum sprak Ds. Ophoff een predikatie uit over I Petr. 2:1-3, waarna wij, dat is tien huisgezinnen, tellende acht en veertig zielen, met getuigschriften, werden georganiseerd tot een Prot. Geref. gemeente. Wij gingen toen terstond over tot verkiezing van kerkeraadsleden. Tot ouderlingen werden gekozen T. Kelderman en J. Van Wijk en ondergeteekende; en tot diakenen A. T. Van Zee en T. Vander Linde, die ook dienzelfden avond bevestigd werden in hun ambt door Ds. H. Hoeksema. Wij vroegen onszelven wel meer dan eens af: wat zal er nu toch van komen? Bijna altijd maar preeklezen. Maar de Heere zorgde voor ons en heeft het ons aan niets doen ontbreken. Ten eerste zullen wij dus een woord van dank richten aan de faculteit der Theol. School, die ons iederen Zondag, tezamen met Pella, verzorgde met een student, die voor ons optrad.

Kerkgebouw van de Prot. Geref. gemeente te Oskaloosa, Iowa

In den loop van den zomer van 1929 werd, tezamen met Pella, een beroep uitgebracht op Cand. Vermeer, die ons verblijdde met het antwoord: Ik kom over om u te helpen. Cand. Vermeer werd bevestigd in het ambt en verbonden aan beide gemeenten op 24 Sept door onzen consulent, Ds. G. Vos.

Onze gemeente groeit niet hard, maar er is wel een gestadige en gezonde groei te bespeuren. Wij tellen nu achttien huisgezinnen en verblijden ons elken Zondag in een goede opkomst. Maar alles ging ook hier niet op rozen. Daar het al spoedig bleek, dat allen niet van ons waren, die zich bij ons hadden gevoegd. Want Oud. Van Wijk verliet ons zeer spoedig en schaarde zich onder het vaandel van de Drie Punten. Maar wij hebben dezen troost, dat wij weten, dat alle dingen moeten medewerken tot het heil van Sion. Ook verheugen wij ons in de zuivere verkondiging van Gods Woord, hetwelk teerkost is op den weg van elk kind Gods, die hier als vreemdeling verkeerd in dit benedenrond, zoodat wij mogen zingen: "Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen."

Wij zenden hiermede eene afbeelding van ons nieuw kerkgebouw, dat we in gebruik mochten nemen op den avond van 27 Mei. Onze leeraar sprak een hartelijk woord over het ontstaan van de Prot. Geref. Kerken. Verschillende sprekers traden op: namens den kerkeraad, bouwcommissie en vrouwenvereeniging. Ook sprak broeder J. Stuursma, van onze zuster gemeente te Pella een hartelijk woord over het thema: "Koopt de waarheid en verkoopt die niet." Toen leverde Ds. J. De Jong, hoofdspreker van den avond, een keurige rede, waarin duidelijk uitkwam, dat het niet mogelijk is, met het bestaande verschil kerkelijk onder één dak met de Chr. Geref. kerken te leven. Daarna gaf Ds. R. Veldman nog enkele opmerkingen en sloot met dankgebed, na gezongen te hebben Ps. 89:8.

Wij gaan nu moedig voorwaarts de toekomst in, vertrouwende alleen op de Bron van alle heil, de Koning ons van Israels God gegeven.

Namens den Kerkeraad,

A Van Mersbergen, Oskaloosa, Ia.

ALS IK STERF

Als ik sterf, dan sterf ik niet,
Het leven lacht mij in 't verschiet,
Door Jezus mij verworven.
Ik ga, wanneer Hij 't mij gebiedt
En vrees voor het verhuizen niet,
Want 'k ben bij Hem geborgen.

Alles heb ik wel verbeurd,
Maar 'k heb mijn zonden ook betreurd,
In diep berouw des harten.
Wat nu dan ook met mij gebeurt,
Al wordt ook alle band verscheurd,
Hij blijft mijn troost in smarten.

RELIGION TESTED IN THE LABORATORY

Under the above caption *The Digest* presents the following extractions from the talk of Dr. Mathews of Chicago Theological School.

"It's a common notion," says Dr. Mathews, "that God is *emeritus,* like an elderly professor. Folks admit he used to do great things, but they seem to think he has retired. I think it's provable that he hasn't quit. The man who prays can get about anything he wants, if he wants it intelligently and morally."

Dr. Mathews and his colleague, Neil M. Clark, are conducting an experimental laboratory to put his theory to the test. Writes Mr. Clark:

"Beliefs, doctrines, creeds, old or new, they do not except without question. They test, examine, gather data; advance theories; seek facts.

"I'll give you a sort of definition. There are two classes of 'objects': persons, ond things — or matter. I'm a person, you're a person; there must be special forces that produce personality. Physicists are trying to discover a finel force behind matter. Some think it may be electricity.

"We are trying to find the forces behind personality. Whatever its nature, we give it the name 'God.' 'God is the sum of all personality producing and personally responsive forces in the universe.' That's a tentative definition.

"These forces, we hold, can be 'tapped.' Learning how to do so is the subject-matter of experimental religion. Intelligent investigation will surely teach us a good deal about their laws. Not everything, but a good deal. The kind of human conduct that accords with universal conduct, and therefore leads to happiness, prosperity, achievement, greatest good.

"Through knowledge of these laws, we hope to see new human powers released."

Dr. Mathews is a firm believer in the efficacy of prayer, provided one prays in the proper spirit and for the proper things; but, he says:

"To imagine God, waiting to hand out gifts the minute they are asked for in a certain way, is hateful.

"But communication with God, which is prayer, is like communication with a friend whose help you want. If you and he are sincere, a frank talk soon puts you on a working basis. In the same way, you talk things over with God, and it is my experience that the results depend mainly on sincerity and intelligence.

"We may never know God, but we shall know how He works.

"We don't know the force called electricity, really. But through mastery of certain laws observed in its activity, we do wonders with it. Why not the same with the personality producing force called God?

"Many individuals have lived religion experimentally in the past, but in more or less haphazard ways. What we aim at is a technique that will always yield results and that any one of intelligence can learn.

"We may not discover exactly what, if anything, happens to us after death, the research in this field is legitimate.

"The force of prayer can never, perhaps, be 'metered' as electric current is. What happens spiritually during worship may never be caught by the camera as the flight of electrons is. But we shall certainly develop a method of discovery, new religious truth and a body of evidence concerning social and individual behavior that will help human beings to adjust their behavior with increasing intelligence and certainty to the behavior of God, and so get help in their daily lives." So far Dr. Mathews.

So God then is the sum of forces, producing and responsive to personality. The laws of these forces will be observed and mastered like the laws of electricity. With these forces wonders will be done. So then over in the great Chicago Theological School they are going to experiment with God as with any other natural force in creation. Prayer consists in an admonition directed to self, to discover and to tap the aforesaid forces. He to whom man prays is self. The hearing of the prayer consists in man doing the thing he imposes on self, to-wit, observe the behavior of and harnass these forces.

But just why, we would like to know, do these blasphemers veil their nonsense in such pious speech. Why talk about God when they mean not God at all, but some force in creation, which they hope to be able to discover and utilize. Why do they talk about prayer when all they mean is an experimental laboratory.

G. M. O.

GENADE

Niet door eigen kracht en sterkte,
niet door werken van de wet,
Niet door eigen deugd en wijsheid
is er ooit een ziel gered.
't Is Genade, 't blijft Genade,
wat voor eeuwig ons behoudt;
Daarom moet er op Genade
eenig en alleen gebouwd.
Kent ge u zelf een armen zondaar?
weet ge u jammerlijk en blind?
O, dan zoekt gij die Genade
waar gij 't licht en 't leven vindt!
Gij, o Heiland, die de bede
der oprechtheid niet versmaadt.
Schenk, vermeer ons dat geloove,
dat zich gansch op U verlaat!
Wil Gij wassen, doe ons mind'ren,
tot ons eigen ik verdwijn!
Doe Gij onze jongste bede
't eene woord: "Genade" zijn!

God te dienen onder en in alle toestanden des levens, is heilzame bezigheid, want: "Hoe meer men dankt, des te meer stof tot danken krijgt men te zien."

SOCRATES' MEMORY TO BE CHERISHED?

In a College Chapel is the title of a book written by Prof. J. Broene of Calvin College. The book is made up of addresses, lectures and essays of a very high order.

However, the essay on Socrates I found to be a question-provoking production. The closing paragraphs read: "Thus died the most human of philosophers. 'We think of the Greek philosophers before and after him,' says Benn, 'as so many marble statues, but of him as a living, speaking, human figure.' There are many who have never much as heard of Kant or Hegel, but who does not know at least the name of Socrates? John Addington Symonds, the distinguished historian of the Renaissance, tells us how the mere glimpse of a bit of hemlock sufficed to remind a Venetian gondolier of Socrates. What teacher could ever grow weary of telling his students the old but always new story of this lover of his kind, of this lover of truth, of justice, of virtue, of sobriety, of plain living and high thinking; of this heroic figure, so unflichingly devoted to duty as he saw it that he brings the blush of shame to many in Christendom who enjoy privileges and opportunities he never knew? Shall we not cherish his memory? Aye, our very presence here testifies to that. But how shall we do it? By eulogies? Yes, but not best so, for of all men Socrates cared least for mere reputation. He has not left a book, has not left so much as a single line to perpetuate his memory. No, I am not waxing homilitic, I have no desire to preach to you; had I, this is neither the time nor the place. I am simply speaking in the spirit of the man himself, as I am sure you will all admit, when I say that we shall best honour him if we heed the resounding words with which he addressed his fellow Athenians, words that I have already quoted but which I repeat in closing: 'I spend all my time going about among you, persuading you, old and young alike, not to be so solicitous about your bodies or your possessions, but first of all, and most earnestly, to consider how to make your souls as perfect as possible.'

"My friends, shall we not, you and I, in the language of this sage of old, 'be ashamed to be so greedy for wealth and name and fame, so careless and so thoughtless about wisdom and truth and the perfecting of our own soul?'" So far the author.

Socrates a lover of truth, of justice, of virtue, of sobriety, of plain living and high thinking?

Socrates was an unregenerated pagan. If so, our God's definition of the natural man applies also to him.

"There is none righteous . . . There is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no, not one.

"Their throat is an open sepulchre; with their tongues they have used deceit; the poison of asps is under their lips . . . . "

Socrates a lover of truth, of justice, of virtue, of God? Yes, but who was his God? What was his conception of truth, justice, virtue, of happiness? Why did he seek truth, justice and virtue? Before we cherish Socrates' memory by eulogies or by any other way, we ought to have an answer to these questions in order that we may know whether or no his memory is worth cherishing.

G. M. O.

DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID

Eens was ik een vreemdeling voor God en mijn hart:
Ik kende geen schuld en gevoelde geen smart.
Ik vroeg niet: "Mijn ziele, doorziet gij uw lot?
Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?"

Al sprak daar een stem uit de Heilige Blaan
Van 't Lam, met de zonden der wereld belaan,
Ik zocht bij den Kruispaal geen veilige wijk:
'k Stond blind, en van verre, in mijzelven zoo rijk!

Ik deed als Jeruzalems dochters weleer;
Ik weende om de pijn van mijn lijdenden Heer,
En dacht er niet aan, dat ik zelf door mijn schuld
Zijn kroon had gevlochten, Zijn beker gevuld.

Maar toen mij Gods Geest aan mij zelv' had ontdekt,
Toen werd in mijn ziele de vreeze gewekt,
Toen voelde ik, wat eischen Gods heiligheid deed;
Daar werd al mijn deugd een wegwerpelijk kleed!

Toen vluchtte ik tot Jesus! Hij heeft mij gered;
Hij heeft mij verlost van het vonnis der Wet;
Mijn heil en mijn vrede en mijn leven werd Hij:
Ik boog me, en geloofde, en — mijn God sprak mij vrij.

Nu ken ik de waarheid, zoo diep als gewis,
Dat Christus alleen mijn gerechtigheid is;
Nu tart ik den dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen Satan de zegekroon af!

Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis
Naar 't erfgoed daar Boven in 't Vaderlijk Huis.
Mijn Jezus geleidt mij door d' aardsche woestijn:
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn.

—Mac Cheyne.

INGEZONDEN

Geachte Redacteur!

Zoo nu en dan worden de "Standard Bearer" lezers eens vriendelijk uitgenoodigd, om indien ze denken eenig licht te kunnen ontstoken aangaande de Union-kwestie onder ons, dit te doen in ons Vaandelblad.

Er werd al eens een waarschuwend woord gesproken, of ook wel dat er oneerlijk met kanonnen werd geschoten. De Standard Bearer echter gaat ons langzaam-moedig voor in onze problemen, hetwelk zeer gewaardeerd wordt. Ook werd door sommige lezers met lof en goedkeuring gesproken en geschreven aangaande het werk dat de commissie van onderzoek in deze netele kwestie onder ons leverde.

Ook de "Standard Bearer" hoofdredacteur gaf zijn oordeel over het commissie-verslag. Hij gaat netjes en voorzichtig het verslag uitpluizen, met het resultaat dat er weinig van overblijft.

Arme verslaggevers! We zullen nu wel weer opnieuw moeten beginnen. We zullen het elkander ondertusschen wel willen toestemmen, dat het een reuzentaak is, en zoo maar niet is opgelost. Niemand zal het echter betwisten, dat deze zaak broederlijk en met liefde moet worden verricht, of hij moet al zeer socialistisch zijn aangelegd, dit te weerspreken.

Sprak de commissie in een meer algemeenen zin aangaande de vereenigingen, het is echter in de verslagen wel gebleken, dat de aandacht op een meer bijzondere zaak wordt gevestigd.

Er kwamen zoo langzamerhand een tweetal zaken naar voren schuiven. Ze dienden meer bepaaldelijk te worden behandeld. 't Was niet alleen de Union-kwestie, doch ook de werkgevers association. Dit tweetal heeft veel gemeen en zal wel als één probleem moeten worden behandeld. 't Is echter een andere vraag, of we als kerk het pad van Matth. 18 in dezen kunnen bewandelen.

't Was ook mijn gevoelen dat de ééne broeder hier niet rechtstreeks tegen den anderen broeder zondigt; alhoewel broederlijke vermaningen geenszins worden uitgesloten. We stuiten hier op een moeilijkheid. Wanneer baas en knecht tot elkander in goede verhouding staan, (en dit behoort zoo te wezen), klaagt men elkaar zoo maar niet aan.

Ik weet het, naar de kerkeraad is de laatste stap, doch het kan in sommige gevallen toch niet uitblijven.

Of wilt ge: wanneer een groep van onze mannen in de fabriek werken en zich hebben aangesloten bij de Union, blijft Matth. 18 wel uit de bespreking. Dezulken, die zich hebben aangesloten bij een of andere association, zullen elkander wel niet hierover vermanen. Dit neemt echter niet weg, dat het Matth. 18 ideaal, een schoon ideaal is, en Gods goedkeuring zeker wegdraagt. Ik was echter van meening, dat we het ook in een breederen zin mochten opvatten, en dan tevens dezelfde vruchten komen te zien, dezelfde resultaten mogen aanschouwen. Als we ons hier nu allereerst eens bij bepaalden: dat het in de prediking en met al ons onderwijzen duidelijk uitkwam, dat zij, die niet bij ons behoorden zich verwijderden, om elders levensteerkost te vinden. Laat de ambtsdragers er met huisbezoek, en bij andere gelegenheden op wijzen, wat ons aller roeping is. Laat ze vermanen en bestraffen, of ook misschien afsnijden. Wel schreef een broeder kort geleden: Indien we God, God laten, onze problemen zijn opgelost. Er bestaan geen problemen voor een Calvinist. Maar toch hebben we als Hyper-calvinisten en meer in het bijzonder als kerk des Heeren met een allesomvattend probleem te worstelen. Het is wel te vroeg gekomen, want het is niet door drukkende omstandigheden geboren; 't is niet worstelend ontstaan. Laat ons echter niet vergeten, antithetisch in de wereld te leven, maar dit ook als kerk toepassen op de huidige kwestie onder ons. En wanneer het dan zal blijken, dat we ons niet kunnen vereenigen met een stelsel als de Labor Union en hetgeen hieraan is verbonden, omdat ze indruischt tegen de ons van God gegeven beginselen, dan hebben we 's Heeren stem te hooren, wanneer deze zegt: "Gaat uit mijn volk van haar, en heb aan hunne werken geen deel." Het zou heerlijk zijn wanneer ook wij als gemeente Gods het zouden mogen uitroepen: Not in the trust, not in the Labor Union, niet om eenig aardsch gewin, doch enkel en alleen omdat we niet meer aan banden van deze zondige aarde zijn gebonden, maar aaneengesnoerd met liefdebanden aan Christus Jezus, die ook ons heeft vrijgemaakt.

Simon De Vries, Grand Rapids, Mich.

DE ZALIGMAKER

Mijn ziel, hebt gij het wel gehoord,
Dat wondervol vertroostend woord
Dat tegenover uw gemis
De Christus Zaligmaker is?
Hij stilt den dorst, door Hem verwekt!
Uw schuld ligt in Zijn bloed bedekt!
En wat gij in Zijn Naam verlangt,
Gij van Zijn Vader wis ontvangt!
Houdt dan steeds in gedachtenis,
Dat Jezus Zaligmaker is!

BOARD MEMBERS, ATTENTION!

There will be a meeting of the Board members of the Reformed Free Publishing Association on Tuesday, July 29, at 7:30, in the basement of the Fuller Ave. Church.

All members are kindly requested to be present.